

ЧИ Є ДОКТРИНА ТРІЙЦІ БОЖЕСТВЕННИМ ОДКРОВЕННЯМ ?

Дана книга розглядає віровчення

Трійці. Вона, на основі

Священного Писання християн,

дасть відповіді на запитання

читача: чи дійсно Трійця є

Божественним одкровенням? Чи

все ж таки є людською вигадкою?

<https://islamhouse.com/2794992>

- ЧИ Є ДОКТРИНА ТРІЙЦІ БОЖЕСТВЕННИМ ОДКРОВЕННЯМ ?
 - Передмова
 - Подяка
 - Вступ
 - Шокуючі висновки англiканських єпископiв
 - Християни вiрять
 - Доктрина Трiйци
 - Як догмат Трiйци перетворився на християнську доктрину
 - Фактори, якi вплинули на доктрину Трiйци
 - Раннi християни не навчали Трiйци

- [Сучасні християни відмовляються від вчення про Трійцю](#)
- [Що Біблія говорить про Бога та Ісуса \(мир йому\)](#)
- [Що говорить Коран про Бога](#)
- [Біблійні свідчення на користь доктрини Трійці, які приводяться тринітаріями](#)
- [Спростування божественності Ісуса](#)
- [Дух-Утішитель](#)
- [Іслам – релігія істини](#)
- [Попередження тим, хто заперечує істину](#)
- [Література](#)

ЧИ Є ДОКТРИНА ТРІЙЦІ БОЖЕСТВЕННИМ ОДКРОВЕННЯМ ?

М. А. К. Кейв

Переклад:

EUROPEAN ISLAMIC
RESEARCH CENTER (EIRC)

& Мухаммада аль-Гарбі

Вадим Дашевський Перевірка:

В ім'я Аллаха Милостивого,
Милосердного!

Передмова

Цю скромну дослідницьку роботу
я присвячую Всевишньому, і

прошу Його дарувати мені мудрість, моїй дружині Ненсі, люблячій подрузі і матері моїх дітей, благочестивій і богобоязливій жінці. А також усім моїм дітям за їхній ентузіазм та підтримку, моїм рідним, пам'яті моїх батьків, які багато страждали від моїх слабкостей, але не обділяли любов'ю та терпінням.

Нарешті, я присвячую цю книгу всім моїм хорошим друзям і знайомим за їхні добрі слова, заохочення і підтримку у виданні цієї книги.

М. А. К. Кейв, 15 серпня 1996

[Подяка](#)

З усім смиренням я дякую Господу Богу за дану мені можливість опублікувати цю книгу, відтепер моя заповітна мета нарешті стала реальністю.

Я дуже вдячний доктору Мані Аль-Джухані, Генеральному секретарю Всесвітньої асамблеї мусульманської молоді (WAMY), за публікацію цієї дослідницької роботи.

Моя щира подяка всім доброзичливим людям, які допомагали мені у цій справі, в тому числі і з технічних питань. Я щиро вдячний кожному, хто

докладав зусилля для настільки бажаного результату.

Нехай Всемилолюбивий Бог благословить їх усіх.

Амінь.

М. А. С. Кейв

У Євангелії (Ін. 8:40) Ісус (мир йому) говорить:

«А тепер ви хочете вбити Мене, Чоловіка, що вам казав правду, яку чув Я від Бога, Авраам цього не робив».

Аллах (Бог) в сурі «Аль Імран» (Коран, 3:59) говорить:
«Воістину, Іса перед Аллахом

схожий на Адама — Він створив його з праху, а потім сказав тому: «Будь!» — і він є».

Єдинобожність і природа Ісуса (мир йому) згідно Письма:

Поняття «боговтілення» не можна вживати стосовно Всевишнього, оскільки є тільки один Бог, гідний поклоніння. Ісус Христос – не Бог, а великий пророк і посланець Єдиного Бога!

Вступ

Нехай видання, «Чи є Доктрина Трійці Божественним Одкровенням?», стане поштовхом до роздумів кожному, хто вважає

себе мислячою людиною і послідовником сучасного християнства.

Концепція Трійці поставила у глухий кут все християнське віровчення. Хоч пан М. А. К. Кейв і був християнином, який спочатку вірив у Трійцю, однак в процесі своїх досліджень, він, на його превеликий подив, виявив, що її вигадали різні християнські письменники та мислителі.

Пан М.А.К. Кейв зібрав достатньо свідчень на користь того, що Трійця є нічим іншим, як вигаданою людьми доктриною, яка не може бути одкровенням від

Бога. Згодом, ця вигадана доктрина втратила свою незграбність за рахунок, побудованих на протиріччях, доказів з боку християнської ієрархії і духовенства в цілому; вони щодуху намагаються її підтримати.

Для будь-якої мислячої особистості неприпустимо дотримуватися такої догми зі всіма її недоліками. Людина не тільки має бути раціональною, а й більш критично ставитись до питань життєво важливих духовних аспектів. У пошуках переконливої правди, вона повинна спробувати зазирнути й

до інших релігійних писань. А не дозволяти собі бути жертвою самозаспокоєння і сліпої віри. Спробуйте поміркувати над віршами Писання.

Я звертаюся до читача з проханням читати цю книгу неупереджено і з відкритим для правди серцем, тому, що це єдиний шлях, який може привести до правильного рішення, а воно, у свою чергу, впорядкує життя у цьому світі і дарує життя прийдешнє.

Ніщо не ображає християн сильніше, ніж сама думка про те, що хтось може поставити під

сумнів вчення про Трійцю – джерело всієї їхньої віри. Оскільки я ріс християнином, то чудово знаю, що для набожного послідовника християнства – поставити під сумнів те, що він сприймав як абсолютну істину, є болісним. Але я не можу заплющити очі і сліпо довіряти тому, що, як мені відомо, є далеким від істини – адже я дотримуюся Божих заповідей, на підставі яких мені необхідно показати хибність цієї доктрини. Бо кожен має право знати істину, яка поведе його вірним шляхом.

Загальновідомо, що людина була створена розумною істотою, отже, вона володіє здатністю мислити. З цим і пов'язана її схильність до пошуку істини. Тому, як і личить розумній істоті, людина зобов'язана реально оцінювати всі слова і дії, задля досягнення мети. Окрім того, в неї є свобода вибору, яка дає їй можливість спокійно перебувати в цивілізованому суспільстві. Адже ніхто не має права змушувати людину прийняти будь-що, навіть саму істину.

Однак, коли розумна істота відмовляється від істини, це є свого роду зарозумілістю і

впертістю з її боку. Бо чесна людина не тільки підтримує правду, нехай навіть гірку, а й готова відстоювати її за будь-яких обставин, а, при необхідності, і пожертвувати своїм життям заради неї.

На жаль, доктрина Трійці так глибоко пустила своє коріння серед християн, що вони вельми рідко здатні на здорове осмислення цього уявлення, що Бог – це «три в одному».

Незважаючи на те, що язичницьке походження віри в Трійцю є очевидним, більшість з них ніколи не ставили питання про достовірність такої доктрини, так

і не здогадуючись, що вона - штучна, а не дана Богом. **Вчення про Трійцю голосить:**

«Отець є Бог, Син є Бог, Святий Дух є Бог. Разом, а не окремо, всі вони – Бог. Трійця є спів-вічною, без початку і кінця, і не має рівних».

Ісус (мир йому), на думку тринітаріїв (тобто тих, що вірять у Трійцю) – особистість, що має дві природи, людську і божественну. Він, як вважають такі християни, Син Божий і, одночасно, в повному розумінні Бог, тобто друга особа вчення про Трійцю.

Однак, завдяки цій книзі читачі дізнаються, що деякі істини Біблії були навмисно перекручені християнськими мислителями, книжниками, богословами, письменниками і церковниками тільки для того, щоб хоч якось обгрунтувати висунуті претензії стосовно доктрини Трійці як «божественного одкровення». Адже пророк Єремія (мир йому) попереджав людей про викривлення, зроблені в одкровенні тими, хто вчить вірі в Бога. Він каже:

«Як ви скажете: Ми мудреці, і з нами Господній Закон? Ось

справді брехнею вчинило його
брехливе писарське
писальце!»(Єремія 8:08, Біблія)

Що ж стосується хибного
уявлення про поклоніння, то
пророк Ісус (мир йому)
повторював нам застереження
пророка Ісаї (мир йому), однак
люди цього не слухають. Він
каже:

«Оці люди устами шанують Мене,
серце ж їхнє далеко від Мене!»
(Матвія 15:08, Біблія).

Рішення приступити до написання
цієї книги викликане моїм
бажанням знайти правду в
концепції Трійці. Це дослідження

включає не тільки Письмо, а й трактати і статті релігійних вчених. Деякі з їхніх робіт показали сенсаційні результати і отримали схвалення від християнських конфесій.

Також дослідження було зроблено з відкритою душею з урахуванням моєї попередньої віри в доктрину Трійці. Насправді, ця ідея виникла з метою пошуку доказів її справжності, а не навпаки (маються на увазі пошуки доказів того, що вона походить від Бога).

Крім того, аби бути повністю об'єктивним, я використовував довідковий матеріал.

Ця робота вимагала значних зусиль з мого боку, адже зважити усі докази, що наводилися на користь цієї доктрини, досить непросто. У ході того, як прогресували наукові дослідження, вчення про Трійцю, передане з покоління в покоління, ставало вимираючим. Адже, якби результат слугував на користь цієї доктрини, вона б відобразилася і в моєму серці. Однак, моїм розчаруванням стало те, що ці доктрини були вигадані людьми, аби служити їхнім егоїстичним і корисливим інтересам.

Таким чином, всі попередні твердження виявилися абсолютно

неправдивими. Вчення про Трійцю не тільки протистоїть вченню Божих пророків, але також є приниженням людського інтелекту, бо суперечить логіці і ніде не згадується в Біблії.

Правда полягає тому, що вона руйнує доктрину Трійці разом з усіма притаманними їй переконаннями. Адже для того, аби поклонятися Богу згідно Його керівних вказівок, слід залишити цю доктрину осторонь.

Я закликаю всіх прислухатись до істини, що звучить в моїй роботі, яка, можливо, відкриє серця тих, хто прагне порятунку.

Господь наш! Цією працею ми прагнули донести правильне розуміння Твого послання людству. Господь наш! Даруй нам Своє благословення і керівництво на шляху до істини. Що б ми не робили, прости нас і захисти людей від наших недоліків!

Амінь.

Шокуючі висновки **англіканських єпископів**

Ударна хвиля прокотилася всією Англією і християнським світом, коли в британській газеті "Daily News" вийшла стаття під заголовком: «Шокуючі висновки англіканських єпископів». Автор

повідомив, що більша частина англіканських єпископів Англії згодні з тим, що: «Християни не зобов'язані вірити у божественність Ісуса». За даними опитування, проведеного серед 39 єпископів Англіканської церкви, 31 з них заперечували божественність Ісуса і його воскресіння, що робить основоположні християнські догмати повністю недійсними.

Вони вважають ці застарілі концепції неточностями в Біблії.

Далі у цьому ж повідомленні сказано, що 19 з 31 єпископів погоджуються зі словами: «Ісуса

слід розглядати як «Верховного представника Бога». (3)

Таким чином, більшість англіканських єпископів Англії заперечують блюзнірську доктрину і стверджують, що Ісус – лише посланник Божий.

Єпископ Дженкінс заперечує головну доктрину християнства.

В інтерв'ю релігійної програми «Кредо», яку на вихідних транслює лондонське телебачення, новопризначений єпископ Дурбан (професор Девід Дженкінс - четвертий в ієрархії англіканських єпископів) направив свою увагу на хитку

основу всієї структури християнства. Єпископ торкнувся найбільш фундаментальних християнських доктрин (божественність Ісуса й воскресіння), зазначивши, що «До віри ранніх християн в Ісуса як Месію були внесені суттєві доповнення». (4)

Концепція Бога та Ісуса (мир йому) як Месії – є загальною для всіх апостолів, перших християн, давніх і сучасних християнських вчених, мислителів, письменників і навіть звичайних християн.

«Тоді каже до нього Ісус: Відійди, сатано! Бо ж написано: Господеві

Богові своєму вклоняйся, і служи
Одному Йому!» (Матвія 4:10,
Біблія)

Також Ісус говорить: «Життя ж
вічне це те, щоб пізнали Тебе,
єдиного Бога правдивого, та Ісуса
Христа, що послав Ти Його». (Ін.
17: 3, Біблія)

В іншому вірші він знову
говорить: «Я йду до Свого Отця й
Отця вашого, і до Бога Мого й
Бога вашого!» (Ін. 20:17, Біблія)

Невже ці слова не зрозумілі?
Чому Ісуса (мир йому) почали
вважати Богом?

Саме тому і виникло головне питання: Чи справді доктрина Трійці є Божественним одкровенням?

Християни вірять

Мільярди людей в усьому світі продовжують вірити у вчення про Трійцю, проте в той же час вдвічі більша кількість людей готова відхилити його, розуміючи, що воно не тільки суперечить Біблії, але і ґрунтується на помилкових, безпідставних, безглузвих і суперечливих принципах.

Згідно з Бамбером Гаскойном, який писав про це у своїй книзі «Християни»: в перші п'ятидесят

років того, що ми зараз називаємо християнською ерою, не збереглося жодного документа про Христа або його послідовників. А вже протягом наступних п'ятдесяти років християни самі записали більшу частину книг, які зараз становлять Новий Завіт. За винятком кількох слів, свідчень зі сторони закордонних письменників майже немає. Це вже потім, у другому столітті, римські автори стали коментувати (5):

«Нерон підставив винних і піддав найбільш витонченим стратам тих, кого чернь ненавиділа за їхню ганебну поведінку і називала

християнами. Початок цій назві дав Христос, який був при імператорі Тіберіу засуджений до смерті прокуратором Понтієм Пілатом; тимчасово пригнічений, згубний забобон спалахнув знову не тільки в Юдеї, де це зло народилося, але і в столиці також». (Тацит)

«Покарані християни, прихильники нового і злобливого забобону». (Светоній)

«Крім того, перший їхній законодавець вселив у них переконання, що вони стануть братами одне одному після того, як зречуться еллінських богів і

будуть поклонятися своєму розіп'ятому софісту і жити за його законами. Тому вони однаково все зневажають і [все надбання] вважають загальним, бо подібне вчення вони приймають без достатніх доказів. Так от, коли до них приходять обманщик, майстер своєї справи, який вміє використовувати обставини, – він скоро робиться досить багатим, знущаючись над Простаком».

(Лукіан)

Незважаючи на те, що християнство процвітало і стало однією з провідних релігій, його сучасне вчення, відрізняється від того, чому Ісус (мир йому) навчав

своїх учнів. Різні доктрини християнства, в тому числі і вчення про Трійцю, були розвинені вже пізніше. Його початок припав на час правління імператора Костянтина Великого, який організував Нікейський Собор, а в період імператора Феодосія, воно перетворилося на повномасштабну догму (381 н.е.).

Дивує інше! Саме з тих пір християнство розколалося на безліч різних сект, і нині важко розпізнати справжню християнську віру. Але в будь-якому разі, всі вони занадто далекі від істинного вчення пророків. Християни побудували

свої вчення на основі Біблії,
перегляд якої досі триває.

Тільки один Бог знає, коли
християни будуть спроможні
нарешті знайти правильну
(автентичну) копію свого Писання
(Біблії).

Можна тільки здогадуватись,
скільки версій Біблії
використовується в християнстві
сьогодні. Кожна з них
відрізняється від іншої. І тим не
менше, кожен стверджує, що саме
це – оригінальна версія!

Християни поспішили оголосити
всьому світу, що їхнє Письмо і є
божественним одкровенням. При

цьому, посилаються на Біблію (2-е Тимофію 3:16), яка говорить: «Усе Писання Богом надхнене...». Однак християни не розуміють, що основний зміст їхніх Біблій складає не Святе Письмо, а лише історії, описи, якісь події та традиції. Проблема стане більш складною, коли ми дізнаємося, що в деяких версіях Біблії міститься більше книг, ніж у інших. Так, православна версія містить 86 книг, богопіднесена версія містить 76 книг, католицька версія містить 73 книги, а всі протестантські версії містять лише 66 книг.

Наприклад, існують також різні переклади англійською мовою. Це і Переклад Святого Письма [1984] (NW), що використовується Свідками Єгови, а також інші версії, зокрема Біблія Короля Джеймса [1611 – 1942] (KJ), Американська Біблія [1901-1944] (AS), виправлена стандартна Версія [1971], Друга Єрусалимська Біблія [1966] (JB), Добра Новина – Сучасна англійська версія [1976] (TPB), Біблія Рональда А. Нокс (KX) [1956], Нова Міжнародна Версія (NIV) і безліч інших.

Крім того, були висунуті заяви видатних редакторів Переглянутої

Стандартної Версії Біблії 1952 року. У другому виданні Нового Завіту (1971), опублікованому Канадським біблійним товариством, у передмові **говориться:** «І все ж Біблія короля Джеймса має серйозні дефекти. Цих недоліків так багато і вони настільки серйозні, що необхідно почати перегляд англійського перекладу». Версія Нового Заповіту Короля Джеймса заснована на грецькому тексті, в якому були знайдені помилки.

А як щодо звинувачень Свідків Єгови в журналі «**Прокиньтесь!**», зокрема, в номері за вересень

1951 року, в якому сказано: «У Біблії 50.000 помилок!?»

А якщо я скажу, що всупереч нашим віруванням, жоден з чотирьох авторів Євангеліє не був учнем Ісуса (мир йому)?

У деяких текстах (Лк. 6: 14-16 і Марк 3:17, Біблія) ми знаходимо імена дванадцяти учнів Ісуса (мир йому). І якщо імена Матвія і Іоанна включені туди, то імена Марка, Луки та Павла там не згадуються.

Завдяки наступній цитаті ви зрозумієте, що два Євангелія, які приписані Матвію і Іоанну відповідно, насправді були

створені третіми особами. Ось що сказано в одному з віршів Євангелія від Матвія (Мф. 9: 9, Біблія):

«А коли Ісус звідти проходив, побачив чоловіка, на ймення Матвія, що сидів на митниці, та й каже йому: Іди за Мною! Той устав, і пішов услід за Ним».

А в Євангелії від Іоанна (Ін. 21:24, Біблія) сказано:

«Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідоцтво його».

У першому випадку письменник просто розповів про те, що

сталося між Ісусом (мир йому) і Матвієм як людиною, в той час як у другому випадку, що очевидно, займенник «ми» стосується самого письменника.

Тепер необхідно осмислити те, що двоє християнських вчених сказали про написання Біблії:

«Переписувач іноді вносив не те, що було в оригінальному тексті, а те, що сам вважав за необхідне. Він довірявся далеко не ідеальній людській пам'яті, або ж робив текст відповідним до поглядів школи, якій слідував. На додаток, до кодексів і цитат з Отців Церкви, існує майже чотири

тисячі грецьких рукописів. У результаті цього виникла настільки значна кількість різночитань». (6)

«Таким чином, в Євангеліях були чітко відображені концепції практичних потреб спільнот, для яких вони були написані». (7)

Доктрина Трійці

Вчення про Трійцю розглядається як сповідування одного Бога в трьох особах. Стверджується, що кожна з них не має початку та існувала вічно. Три особи Трійці є абсолютно рівноправними, вони формують Бога разом зі всіма Його атрибутами. Особи

Трійці рівні в часі, просторі, владі та знанні. Це вчення є основою і опорою християнської віри, яке представлено майже у всіх християнських конфесіях. Тим не менше, вчення про Трійцю є не Божим одкровенням, а антропогенною догмою, вигаданою християнами в останній чверті 4-го століття. По суті, це було рішення Константинопольського Собору 381 року, який затвердив догмат про сходження Святого Духа від Отця, про рівність і єдиносущність Бога Святого Духа з іншими особами Трійці – Богом Отцем і Богом Сином.

Британська енциклопедія стверджує, що концепція єдносущності (**homoousia**) Божественного Логосу з Богом Отцем забезпечили повну божественність Ісуса Христа.

Таємниця особистості Ісуса Христа була вкладена в формулу про дві природи, божественну і людську. Її походження пов'язане не з абстрактним вченням, а скоріш за все з літургічними ритуалами. Тут вона представлена в різних формах та незліченних гімнах поклоніння . **Ось приклад Великодньої літургії:**

«Цар небес і землі проявив доброту до людини ... Людина прийняла свою плоть від Пречистої Діви, і він вийшов з неї. Він є Сином ... Тому, визнаючи його істинним досконалим Богом і досконалою людиною, ми сповідуємо Христа, Бога нашого».

Афанасіївський символ віри говорить: «Католицька віра полягає в тому, що ми поклоняємось єдиному Богу в Триєдиності і триєдиності в Єдиному Божестві, не змішуючи Іпостасі і не розділяючи Сутність Божества. Бо одна Іпостась Божества – Отець, інша – Син,

третя ж – Дух Святий. Але Божество – Отець, Син і Святий Дух – єдине, слава однакова, велич вічна. Який Отець, такий же й Син, і такий же Дух Святий. Отець не створений, Син не створений, і Дух не створений. Отець не збагненний, Син не збагненний, і Святий Дух не збагненний. Отець вічний, Син вічний, і Святий Дух вічний. І все ж вони не є трьома вічними, але є єдиним Вічним. Так само як не існує трьох нестворених і трьох незбагнених, але один Несотворений і один Незбагненний. Таким же чином, Отець всемогутній, Син всемогутній і Святий Дух

всемогутній. Але все ж не троє всемогутніх, але один Всемогутній. Так само Отець є Бог, Син є Бог і Святий Дух є Бог. Хоча вони не є трьома Богами, але одним Богом. Точно так само, Отець є Господь, Син є Господь і Святий Дух є Господь. І все ж існує не три Господа, але один Господь». (9)

Римсько-католицька церква стверджує: «Трійця як термін використовується для позначення центральної доктрини християнської релігії».

У той час як грецька православна церква називає Триєдність:

«Фундаментальною доктриною християнства, тобто сповідування Христа як Бога».

У книзі «Наша православна віра» та ж Церква стверджує:

«Триєдиний Бог – Отець, Син, і Святий Дух; і кожна особа – Бог».

Як догмат Трійці перетворився на християнську доктрину

Переслідування християн і придушення ранньої Церкви римськими імператорами, яке почалося в першому столітті, закінчилося з приходом до влади Костянтина Великого в 312 р н.е. Внаслідок навернення до

християнства, людям були надані особливі привілеї у формі політичних, військових і соціальних вигод. В результаті тисячі нехристиян приєдналися до Церкви і дозволили Костянтину зосередити у своїх руках більшу частину церковної влади.

Саме з часів правління Костянтина стала популярною ідея про те, що Ісус Христос рівний Богу-Отцю. Однак, Трійця як доктрина в той час ще не визнавалась. Ідея триєдиного Бога викликала великі суперечки всередині Церкви, оскільки багато духовенств та мирян не прийняли ідеї про Христа як Бога.

Ці розбіжності досягли рівня конфронтації між єпископом Олександром (з Олександрії, що в Єгипті) і його пресвітером Арієм. Єпископ Олександр, на відміну від Арія, вчив тому, що Ісус був рівний Богу. Таким чином, на церковній раді, проведеній в Олександрії в 321 році нашої ери, Арій був позбавлений влади і відлучений від церкви.

Арій, який потрапив у немилість, отримав ще більшу підтримку за межами Єгипту. Багато хто з впливових єпископів, наприклад, історик Євсевій Кесарійський з Палестини, а також його

впливовий тезко Євсевій, єпископ Нікомидії, **були згодні з Арієм:**

Ісус Христос – не Бог.

Намагаючись припинити наростаючі суперечки та надати законності своїй позиції, імператор Костянтин запросив усіх єпископів християнської церкви в Нікею (**нині місто Малої Азії**), де в травні 325 року був проведений Собор.

Нікейський Собор почав вирішувати питання догматичного співвідношення Бога-Отця і Сина. Костянтин, який очолював цю подію, застосовував всю міць

своєї політичної влади,
намагаючись переконати
єпископів прийняти його
богословську позицію.

Віросповідання, підписане 218
єпископами, було явно
спрямоване проти Арія. На цьому
ж Соборі був прийнятий символ
віри, який проголосив Сина
рівним Отцю. Двісті вісімнадцять
єпископів підписали цей
документ – навіть незважаючи на
те, що це була думка меншості.

Британська енциклопедія
розповідає про Нікейський Собор
наступним чином:

Цей Собор був проведений 20 травня 325 року. Костянтин сам головував на зібранні і активно керував обговореннями, особисто запропонувавши (на вимогу єпископа Осії) важливу формулу, що виражає відношення Христа до Бога як «єдиносущного з Отцем». Надмірна прихильність імператора призвела до того, що більшість єпископів підписали цей символ віри, проти своєї волі. Лише двоє відмовились зробити це.

Костянтин вважав рішення Нікейського Собору богонатхненним. За його життя ніхто не наслідювався відкрито

кинути виклик Нікейському віросповіданню. Однак очікувана злагода так і не настала. (16)

Нікейський символ віри

Вірую в єдиного Бога Отця
Всемогутнього, Творця неба і
землі, всього видимого і
невидимого.

І в єдиного Господа Ісуса Христа,
Сина Божого єдинородного, від
Отця народженого до всіх століть,
Бога від Бога, Світла від Світла,
Бога істинного від Бога істинного,
Народженого, Несотвореного,
Єдиносущного з Отцем, через
Якого все створено. Який заради
нас, людей, і заради нашого

спасіння зійшов з небес. І втілювався від Святого Духа і Марії діви, і став людиною. Був розп'ятий за нас за Понтія Пілата, страждав і був похований, і воскрес у третій день згідно з Писанням, і вознісся на небеса, і сидить праворуч од Отця. І знову прийде зі славою судити живих і мертвих, і Його царству не буде кінця.

І в Духа Святого, Господа і Животворящого, що від Отця і Сина сходить, разом з Отцем і Сином йому поклоняємося і славимо, Він говорив через Пророків.

І у єдину святу, соборну і апостольську Церкву.

Визнаю одне хрещення на відпущення гріхів. Очікую воскресіння мертвих і життя майбутнього віку. Амінь.

Беттенсон пояснює Нікейський символ віри наступним чином:

Повністю цей текст приведений в одному з творів Єпіфанія ([Ancoratus, 118](#)), який було написано в 374 році. Саме за цим згадуванням він - відомий учений.

Майже слово в слово, новий символ віри був узятий з

катехизису Кирила Єрусалимського, схваленого на Соборі в Халкідоні (451 рік). Він вважається «символом віри 318 отців», які збиралися в 325 році в Нікеї, а також трохи пізніше, а саме в 381 році, в Константинополі. Звідси цей Символ віри часто називають Константинопольським або Нікейско-Константинопольським. На думку багатьох вчених, нові тлумачення були взяті саме з праць Кирила Єрусалимського.

Хоча архієрейський собор прийняв Нікейський символ віри, проте в ньому не було жодної згадки про Трійцю. Тому

суперечки про природу Ісуса тривали протягом ще декількох десятиліть. У 381 році в Константинополі був проведений Другий Вселенський Собор. Цей Собор прийняв Нікейський символ віри, додавши те, що Ісус і Бог були рівноправними і вічними, а також згадавши про божественність Святого Духа. Таким чином, вчення про Трійцю стало наріжним каменем християнської віри протягом наступних п'ятнадцяти століть.

Імператор Феодосій зробив прийняття християнства загально обов'язковим:

«Відповідно до нашого розпорядження, всі народи, що знаходяться під управлінням нашої Милості, повинні дотримуватися віри, переданої римлянам апостолом Петром, бо вона очищає і донині. Це є та віра, яку сповідував понтифік Дамасій, а також єпископ Олександрії Петро, людина апостольської святості. Слідуючи апостольській святості, інакше кажучи, у відповідності з вченням апостолів і Євангелія, ми повинні вірити в єдиного Бога Отця, Сина і Святого Духа, дотримуючись положення про те, що вони рівні по величі, а також догмату про Святого Духа».

Згодом було сформульовано і вчення про шанування Марії як «Матері Божої» і «Богородиці». Воно було затверджено на Другому Константинопольському соборі (553 н.е.). Так була додана приставка «Вічна Діва». У молитвах і співах Православної Церкви ім'я Богородиці згадується так само часто, як і ім'я Христа і Святої Трійці, а в Римокатолицькій доктрині Марія, як Матір Божа, була ототожнена з фігурою божественної мудрості. Процес обожнювання Матері Божої пішов ще далі, оскільки Марія стала розглядатися як божественна іпостась, прояв божественної мудрості». (20)

Фактори, які вплинули на доктрину Трійці

Фактори, які вплинули на розробку доктрини Трійці, були узагальнені Товариством Біблійних Досліджень Пенсільванії в журналі «Сторожова вежа» (1989).

«В усьому древньому світі, за часів Вавилонії, поклоніння язичницьким богам правилось у вигляді культу трьох скульптур, і було абсолютно звичним явищем. Ця практика була також широко поширена до і після Різдва Христового в Єгипті, Греції і Римі. Після смерті апостолів, такі

язичницькі вірування почали проникати і в християнство».

Історик Вілл Дюран зазначав: «Християнство не знищило язичництво, воно прийняло його ... З Єгипту прийшли ідеї божественної трійці». А в книзі про єгипетську релігію, **Зігфрід Моренц** зазначає: «Трійця була головним об'єктом уваги єгипетських богословів ... Три бога об'єднуються і розглядаються як одна істота, перетворюючись в одне. Таким чином, духовна спадщина єгипетської релігії показує прямий зв'язок з християнською теологією».

Тому, в кінці третього і на початку четвертого століття, такі представники церкви як Афанасій (Олександрія, Єгипет) почали відображати це явище у своїх працях. Отже, були сформульовані ідеї, які призвели до розвитку доктрини Трійці. Вони так сильно вплинули на розвиток християнства, що Моренц вважає олександрійських теологів посередниками між єгипетською релігійною спадщиною і християнством.

В «Енциклопедії релігії та етики» Джеймс Хастінгс писав: «В індійській релігії, наприклад, ми зустрічаємо Трійцю Брахми,

Шиви і Вішну, у єгипетській релігії Трійцю Осіріса, Ісиди і Хору ... І не лише в історичних релігіях ми бачимо, що Бог розглядається саме як Трійця. Її відлуння можна знайти і в неоплатонічній доктрині Єдиного».

«Енциклопедія релігійних знань Шафф-Герцога показує вплив школи грецької філософії на розвиток доктрини Трійці: «Доктрини Логосу і Трійці сформувалися від грецьких отців, які були під сильним впливом (прямим або непрямим) філософії Платона ... Очевидно, що помилки

і спотворення прокралися до Церкви саме з цього джерела».

Книга «Церква перших трьох століть» розповідає: «Вчення про Трійцю розвивалося поступово і було порівняно пізнім утворенням ... воно бере свій початок з джерела, абсолютно чужого для єврейських і християнських Писань ... воно виростало і було прищеплено християнству завдяки Отцям Церкви, що зазнали впливу платонізму». (21)

Скульптури богів з трьома особами були виявлені в багатьох місцях світу (наприклад, у Камбоджі [Триєдине Божество

буддистів 12-го століття н.е.), Італії [Трійця с. 15-го століття н.е.), Норвегії, [Трійця (Отець, Син, Святий дух) 13-те століття н.е.), Франції [Трійця 14-го століття н.е.), Німеччини [Трійця 19-го століття н.е.), Індії [Триєдине Божество індуїстського пантеону 7-ме століття н. е.), Пальміри [Тріада бога місяця, бога неба і бога сонця) 1-ше століття н.е.), Вавилона [Тріада, Іштар і Сін Шамаша, 2-ге тисячоліття до нашої ери] і Єгипту [Тріада Гора, Осіріса, Ісиди, 2-ге тисячоліття до н.е.)] (22).

Обґрунтування доктрини Трійці тринітаріями

У спробі врятувати доктрину Трійці, гіганти християнського світу випробували всі доступні засоби, щоб виправдати це вчення. Тим не менше, після того, як всі відомі людям причини і підходи, вичерпалися і з тріском провалилася, вони заявили, що це «**таїна**». Нижче наводяться деякі заяви, зроблені главами церков, а також видатними християнськими богословами і відомими письменниками, які прийняли сміливо захищати цю нерозсудливість.

«Пресвята Трійця є таємницею у самому суворому сенсі цього слова. Ніхто не може довести існування Триєдиного Бога, Одкровення вчить цьому. І навіть після того, як це існування було таємно відкрито нам, все ж, людському інтелекту не дано зрозуміти, як три особистості можуть мати єдину Божественну природу». (23)

Католицькі вчені Карл Ранер і Герберт Воргамілер заявили у своєму духовному словнику:

«Трійця є таємницею в суворому сенсі цього слова, яка не може бути пізнана без одкровення, і

навіть після одкровення її
неможливо повністю осягнути».

«Догма містить таємниче
Божественне одкровення».
(Католицька енциклопедія)

«Бог єдиний, і Бог є триєдиний.
Оскільки немає нічого подібного
в творінні, то ми не можемо цього
зрозуміти, а лише прийняти».
(Монсеньйор Євгеній Кларк)

«Ми знаємо, що це дуже глибока
таємниця, яку ми не можемо
зрозуміти». (Кардинал Джон
О'Коннор)

«Незбагненна таємниця Божественної Трійці». (Папа Римський Іоанн Павло II) (24).

Ранні християни не навчали Трійці

Вирази «Бог Отець», «Син Божий» і «Бог Святий Дух» є не тільки синонімами християнства, але й ядром християнської віри. Однак, ця віра, яку розглядають як джерело християнської релігії, була абсолютно не відома Ісусу (мир йому) або раннім християнам. Апостольські Отці наступних поколінь – аж до останньої чверті 4 століття нашої ери – ніколи не думали про

Триєдиного Бога. Вони вірили, що можна поклонятися лише Єдиному і Всемогутньому Богові.

Достовірні повідомлення, взяті з різних християнських джерел, **говорять самі за себе:**

формулювання «**один Бог у трьох Особах**» не було закріплене в християнській вірі аж до кінця IV-го століття.

В словах апостольських мужів не було ані натяку на подібну ідею.

(25)

Отже, вчення про Трійцю було вигадане християнами приблизно через триста років після Ісуса. Чотири канонічних Євангелія,

написані між 70 і 115 роками нашої ери, також не містять посилення на Трійцю. Навіть апостол Павло, який ввів багато чужорідних ідей в християнство, абсолютно нічого не знав про

Триєдиного Бога. «**Нова Католицька Енциклопедія**»

визнає, що вчення про Трійцю не було відоме раннім християнам, і що воно було сформульовано в останній чверті IV-го століття:

«Зараз, у другій половині 20-го століття, надзвичайно важко запропонувати чітку, об'єктивну і просту оцінку одкровення, яка включала б у себе розробку і богословську таємницю Трійці.

Проблема Трійці обговорюється в римо-католицькій та інших церквах, представляючи собою вельми проблемне питання. Незважаючи на існуючі визнання вірності доктрини Трійці з боку екзегетів і богословів, постійно зростає число католиків, які переконані в тому, що не слід говорити про Тринітаризм в Новому Завіті без серйозних на те аргументів».

З боку істориків церкви і систематичних богословів існує подібне визнання, згідно якого досить складно говорити про узвичаєний Тринітаризм цього періоду, зокрема, до останньої

чверті IV-го століття. Лише тоді формулювання, яке пояснюється як «один Бог у трьох особах», було повністю залучено до християнської віри». (26)

«Спочатку в християнській вірі не було Трійці ... Це не було характерним для апостольських і пост-апостольських періодів, згідно Нового Заповіту та інших ранньохристиянських творів». (Енциклопедія релігії та етики)

«Ранні християни абсолютно на замислювалися над тим, що доктрина Трійці може стати частиною їх віри. Вони звертали свої молитви до Бога Батька та

Ісуса Христа, Сина Божого, і вони визнавали Святий Дух, однак і гадки не мали, що можна об'єднати все своє поклоніння в Трійцю». (Язичництво в нашому християнстві) (27)

Чи навчає Біблія Трійці?

Незважаючи на те, що Біблія проповідується всюди і визнана Божим Словом, вона не містить знаменитого вчення про Трійцю. Якщо це вчення дійсно правдиве, то воно повинно бути чітко представлене в Біблії, тому що ми маємо знати Бога і те, як Йому поклонятися. Однак, як свідчить Біблія, жоден з Божих пророків,

починаючи від Адама і до Ісуса, не мав і уявлення про Трійцю чи Триєдиного Бога.

Ніхто з посланників Бога не висловлювався про таку доктрину, тому ні в Старому, ні в Новому Завіті немає жодного місця, яке б її підтверджувало. Виглядає досить дивним те, що ні Ісус (мир йому), ні його учні не говорять про Трійцю в Біблії.

Навпаки, Ісус (мир йому) говорить: «перша з усіх заповідей, Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог Бог єдиний». (Марк 12:29, Біблія)

І за словами апостола Павла:
«Мужі ізраїльські, **послухайте ви оцих слів:** Ісуса Назарянина, Мужа, що Його Бог прославив вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив серед вас, як самі ви те знаєте». (Дії Апостолів 2:22, Біблія)

Наведені вірші говорять самі за себе. Навіщо перейматися вченням, яке тільки заплутує, коли навіть християнські вчені найвищого рівня не в змозі дохідливо його пояснити?

Ісус (**мир йому**) по праву передбачив появу цієї проблеми:

(Матвія 15: 8-9, Біблія): «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене! Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей...».

Крім того, за цим послідував текст Св. Павла (2 Тим 4: 3-4, Біблія): «Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливістями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахиляться».

У самому розпалі обговорення цієї дилеми, великі уми християн вичерпали всі можливі аргументи, намагаючись надати доктрині Трійці логічно завершеного вигляду. Однак, не можна відступати від правильного поклоніння Всемогутньому Богові. Господь хоче, аби людина поклонялася Йому згідно Його божественного керівництва. Справедливість Всевишнього вимагає, аби послання Його було ясным, простим і доступним. Його вчення має бути позбавлене дефектів, забобонів і плутанини. Воно має бути абсолютною істиною, яка завжди зможе витримати будь-яку перевірку

розумом, включаючи людські відкриття в галузі науки. Оскільки вчення про Трійцю є по своїй суті «таїною», відповідно його не може віднести до божественного надхнення. У Біблії сказано: «Бог не є Богом безладу, але миру». (1 Коринтян 14:33, Біблія)

«Енциклопедія релігії» про єврейське Писання говорить наступне: «Теологи зійшлися на думці, що єврейська Біблія не містить вчення про Трійцю». І в «Новій Католицькій Енциклопедії» також сказано: «Вчення про Святу Трійцю не міститься в Старому Завіті». Крім того, у своїй книзі про

Триєдиного Бога єзуїт Едмунд Форт зізнається: «Старий Завіт ... нічого не говорить нам про необхідність сповідання Бога Триєдиного, тобто Отця, Сина і Святого Духа ... Не існує ніяких доказів того, що священні письменники навіть здогадувались про існування божественної Трійці... Тому бачити в Старому Завіті пропозиції, передвістя або які-небудь натяки на Трійцю – ні що інше, як нехтування словами та намірами священних письменників». (28)

Про грецьке Писання
«Енциклопедія релігії»

повідомляє: «Богослови вважають, що Новий Завіт також не містить явного вчення про Трійцю». Той же єзуїт **Форман каже:** «Тексти Нового Завіту не дають нам ніяких підстав формулювати вчення про Трійцю, тобто вірити в те, що в одному Бозі є три рівноправних божественних особистості... Ми не можемо поєднати у вченні про Трійцю три різні суб'єкти божественного життя і діяльності».

У «Новому словнику новозавітного богослов'я» сказано: «Новий Завіт не містить

вчення про Трійцю, яке так розвинулось».

«У Біблії відсутнє твердження про те, що Отець, Син і Дух Святий мають однакову сутність», - заявив протестантський богослов Карл Барт.

Історик Артур Вейган зазначає: «Ісус Христос ніколи не говорив про це, і ніде, в Новому Завіті, не вживається слово Трійця. Ця ідея була прийнята в Церкві тільки через триста років після смерті Ісуса Христа». («Язичництво в нашому християнстві», 29)

Сучасні християни відмовляються від вчення про Трійцю

Багато сучасних християнських богословів виходять за рамки вчення традиційних церков. Останнім і найбільш відомим з них є новий єпископ Дурбана, Девід Дженкінс, професор теології та релігієзнавства в університеті Лідса. Він каже, що деякі події на початку місії Ісуса «не були достовірними, однак їх додали до історії Ісуса ранні християни, аби таким чином висловити свою віру в Нього як у Месію». (30)

Професор Джон Хікс каже: «Те, що традиційне вчення розвивається в межах віри у дві природи Ісуса Христа, божественну і людську, історично приписану Ісусу Христу, залишається безформним словом і не має значення».

Далі професор каже: «Пусті твердження без жодних аргументів, які розповідають про те, що Ісус з Назарету був Богом, – абсолютно позбавлені сенсу».

Він продовжує стверджувати, що віра в божественне втілення належить до розряду міфологічних ідей. [Джон Хікс](#)

каже: «Я використовую слово «міф» в наступному сенсі: «міф» – історія, яка оповідає про що небудь правдиво, однак не в буквальному сенсі, подібно до ідеї або образу, який застосовується для позначення чого-небудь, а в алегоричному, інакомовному. Те, що Ісус був Сином Бога і втіленим Богом, слід розуміти не в буквальному сенсі, а в сенсі додавання до Ісуса міфічної концепції, функції якої аналогічні тому, як поняття божественного синівства приписували в стародавньому світі царям». (31)

Віктор Пол Вайвер пише у своїй книзі «Ісус Христос не є Богом»:

«Я кажу, що Ісус Христос не Бог, а Син Божий, а це вже зовсім інше поняття. Ісус Христос не був Богом в буквальному сенсі слова». (32)

Далі Віктор Пол Вайвер пише:

«На закінчення дозвольте мені відкрити перед читачем свою душу і сказати, що Ісус Христос не Бог. Однак цим я анітрохи не хочу применшити значущості та важливості Ісуса Христа.

Навпаки, ця ідея прославляє Бога, Отця Господа нашого Ісуса Христа, Його унікальне, піднесене і неперевершене положення.

Тільки він – Бог». (33)

Я вважаю, що Ісус (мир йому) був створений Богом, що він «Месія» («помазаник») і Посланник Бога, що він – Слово Боже, яке було дано Марії, а також «дух» від Нього. Я не сприймаю його як Бога, боговтілення або як Сина Божого. Бог і Ісус (мир йому) абсолютно різні. Бог – Творець Ісуса (мир йому), а сам Ісус був створеною істотою. Вони мають різні властивості і вони нерівні в часі, силі, знанні і положенні.

Численні висловлювання Ісуса і попередніх пророків Бога (мир їм усім) в Біблії зводять нанівець поняття «Бог у плоті» і доктрину «Трійці».

Все, що суперечить цим висловлюванням, є чутками, які поширюють різні особистості і вони зобов'язані обґрунтувати свої претензії. Докази, які вони мають на руках, являють собою (у кращому випадку!) вставки, які підступно вкралися в оригінальне Євангеліє від Ісуса (мир йому) і у більш ранні повідомлення про Бога.

Ісус (мир йому) – не Бог, а великий пророк і посланець Бога.

Вчення пророків Бога

Як не дивно, жоден з пророків Божих – ані до, ані після Ісуса

(мир йому) – нічого не говорив про Трійцю. Навпаки, всі пророки проголошували єдиність Божу. Тільки Бог є трансцендентним. Він Всемогутній і Він Творець всього видимого і невидимого, і не має рівного Собі, не має сім'ї, потомства або помічників у Своїй Божественності. Тільки Бог є Хранителем всього творіння. Нижче наводяться вчення пророків Бога:

Пророк Мойсей (мир йому і благословення) каже: «Тепер я знаю, що Господь більший за всіх богів, бо зробив це за те, що єгиптяни вихвалялись над ними». (Вихід 18:11, Біблія)

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх....»
(Второзаконня 6: 4-9, Біблія)

«Стережіться, щоб не забули ви заповіту Господа, вашого Бога, якого склав з вами, щоб не зробили ви собі боввана на подобу всього, як наказав тобі Господь, Бог твій. Бо Господь, Бог твій, Він палючий огонь, Бог заздрісний. Коли ти породити синів, і синів твоїх синів, і постарієте ви в Краю, і зіпсуєтесь, і зробите боввана на подобу чогось, і зробите зло в очах Господа, Бога свого, та Його розгнівите, то беру Я сьогодні за свідків проти вас небо й землю, що незабаром конче погинете в Краю, на впадкування якого ви переходите туди Йордан. Не будуть довгі ваші дні в ньому, бо

конче ви будете вигублені».
(Втор. 4: 23-26, Біблія)

Та ж сама концепція Бога
підтверджується Ісусом (мир
йому). (Марк 12:29, Біблія):

«Наш Господь Бог Бог єдиний....»

Ісус і всі інші пророки (мир їм
усім) рішуче підкреслювали, що
їх Господь і наш Господь - Бог
Єдиний. Жоден з них не називав
себе Богом.

«Немає святого, подібного
Господу, немає нікого, крім Тебе,
і скелі немає, як Бог наш!» (1
Царств 2: 2, Біблія)

Пророк Давуд (мир йому)
говорить в псалмах Біблії: «І
нехай вони знають, що Ти, Твоє
Ймення Господь, Сам Ти,
Всевишній, на цілій землі»
(Псалом 83:13);

«Благослови Господа, душа моя!
Господи Боже мій, ти дуже
великий». (Вірш 104:1)»;

«Він Господь Бог наш» (Вірш
105:7);

«Господь є Бог, і Він дав світло»
(Вірш 118: 27);

«Ти мій Бог, і я буду дякувати
тобі» (Вірш 118: 28).

Пророк Соломон (мир йому) говорить: «Страх Господній - початок премудрості, а пізнання Святого це - розум». (Притчі 9:10 Біблія)

Наступні слова також сказані пророком Соломоном (мир йому): «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині». (Проповідник 12:13, Біблія)

Пророк Ісая (мир йому) говорить: «Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив?...» (Ісая 40:28, Біблія)

Таким чином, цілком зрозуміло, що Творець є Бог, Який створив

весь світ за тисячі років до появи Ісуса (мир йому). Сам Ісус був створений Богом, як і Святий Дух. Насправді, не було Трійці, поки люди не вигадали цю доктрину в третьому столітті нашої ери.

«Ви повинні поклонятися Господеві, Богові вашому, і Йому єдиному служити». Ісус (мир йому) стверджував, що ніхто не гідний поклоніння, крім Одного Бога. (Матвія 4:10 і Луки 4: 8, Біблія)

Пророк Ісус (мир йому) говорить: «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та

Ісуса Христа, що послав Ти Його». (Івана 17: 3, Біблія)

Наведені вище заяви Ісуса (мир йому) доводять, що існує тільки одна Божественна особистість – істинний Бог, і що Ісус нічого не знав про Трійцю. Крім того, Ісус (мир йому) ніколи не заявляв про свою Божественність, бо він посилався на «Тебе» як єдиного істинного Бога, оголосивши себе лише посланцем Бога, тобто «Ісусом Христом, що послав Ти Його».

Так само і святий Павло нічого не знав про існування Трійці. Він говорить:

«Мужі ізраїльські, **послухайте ви оцих слів:** Ісуса Назарянина, Мужа, що Його Бог прославив вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив серед вас ...». (Діян. 2:22, Біблія)

«Скажіть: «Ми увірували в Аллаха і у те, що зіслано нам, і що зіслано Ібрагіму, Ісмаїлу, Ісхаку, Якубу та колінам із нащадків їхніх; у те, що було дано Мусі, Ісі, у те, що було дано пророкам від Господа їхнього. Ми не проводимо межі між ними, і Йому Ми підкоряємося!»

(Аль-Бакара, 2: 136, Коран)

«Ми послали Нуха до його народу. Він сказав: «О люди! Поклоняйтеся Аллаху! У вас немає бога, крім Нього! Я боюся, що впаде на вас кара у Великий День!»»

(Аль-Араф, 7:59, Коран)

«Ібрагім разом із Якубом заповідали своїм синам це: «О сини мої! Воістину, Аллах обрав для вас цю релігію. Тож не помирайте, не ставши покiрними Йому».

(Аль-Бакара, 2: 132, Коран)

«Ібрагім не був ні юдеєм, ні християнином, але він був

ханіфом, відданим! Він не був багатобожником!»

(Аль-Імран, 3:67, Коран)

«Чи ж ви були свідками того, як підступила до Якуба смерть і як запитав він синів своїх: «Кому ви будете поклонятися після того, як я залишу вас?» Вони сказали: «Ми будемо поклонятися твоєму Богу і Богу твоїх батьків — Ібрагіма, Ісмаїла та Ісхака, Богу Єдиному! І ми — покірні Йому!»

(Аль-Бакара, 2: 133, Коран)

«І до адитів Ми послали їхнього брата Гуда. Він сказав: «О люди! Поклоняйтеся Аллаху! У вас

немає бога, крім Нього! Невже не матимете страху перед Ним?»

(Аль-Араф, 7:65, Коран)

«А до самудитів [відіслали] їхнього брата Саліха. Він сказав: «Люди! Поклоняйтеся Аллаху! У вас немає бога, крім Нього! Прийшло до вас ясне знамення від Господа вашого. Ось ця верблюдиця Аллаха — знамення для вас. Дозвольте ж їй пастися на землі Аллаха й не завдавайте їй лиха, інакше впаде на вас болісна кара!»

(Аль-Араф, 7:73, Коран)

«А до мад'янітів [Ми послали] їхнього брата Шуайба. Він сказав: «О люди! Поклоняйтеся Аллаху! У вас немає бога, крім Нього! Прийшло до вас ясне знамення від Господа вашого. Наповнюйте ж міру й вагу, не обманюйте людей у майнових справах і не поширюйте безчестя на землі після того, як вона стала кращою. Так буде краще для вас, якщо ви віруючі!»

(Аль-Араф, 7:85, Коран)

«Справді, Гарун уже говорив їм: «Народе мій! Вас лише спокушають цим! Воістину, ваш Господь — це Милостивий! Ідіть

за мною та слухайтесь наказів моїх!».

(Та Га, 20:90, Коран)

«Ось Аюб закликав до Господа свого: «Воістину, Мене торкнулося лихо, а Ти — Наймилостивіший із милостивих».

(Аль-Анбія, 21:83, Коран)

«Ми дарували знання Давуд (Давиду) і Сулейману (Соломону), і вони сказали: «Хвала Аллаху, який вважав за краще нас багатом з Своїх віруючих рабів ».

(Ан-Намль, 27:15, Коран)

Сулейман був спадкоємцем Давуда. Він сказав: «О люди! Ми знаємо мову птахів і нам дано все! Це — очевидна перевага!»

(Ан-Намль, 27:16, Коран)

«Ось Закарія закликав до Господа свого: «Господи! Не залишай мене самотнім, адже Ти — найкращій зі спадкоємців!» Ми відповіли йому й дарували Ях'ю, зробивши його дружину спроможною на це. Вони поспішали робити добро, кликали Нас із надією та страхом. І вони були перед Нами смиренними».

(Аль-Анбія, 21: 89-90, Коран)

«Воістину, Аллах — мій Господь і ваш Господь. Поклоняйтесь же Йому! Це і є прямий шлях!»

(Аль-Імран, 3:51, Коран)

Коли Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха)

хтось запитав, що він має робити, аби увійти в рай, **той відповів:**

«Ти повинен поклонятися Аллаху, не надаючи йому рівних».

(Аль-Бухарі)

Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) говорить:

«Того, хто засвідчить, що немає бога, (гідного поклоніння), окрім одного Аллаха, у Якого немає

співтоваришів, що Мухаммад – Його раб і посланник, що Іса – раб Аллаха і Його посланник, і Його слово, яке Він послав Марьям (Марії), і дух створений Ним, і що рай – істина і пекло – істина, того Аллах введе в рай незалежно від того, якими були його діяння».

(Аль-Бухарі)

В іншому достовірному хадисі Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) каже: «Той, хто помре, знаючи, що немає бога, крім Аллаха, увійде в рай».

(Аль-Бухарі)

Ібн Аббас повідомив, що Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) сказав: «Хлопче, я навчу тебе декільком словам: пам'ятай про Аллаха, і Він буде оберігати тебе, пам'ятай про Аллаха, і ти побачиш Його перед собою. Якщо захочеш попросити (про що-небудь), проси Аллаха, якщо (захочеш) звернутися за допомогою, звертайся за нею до Аллаха, і знай, що якщо всі люди (умми) зберуться разом, аби вчинити тобі благо, то вчинять благо лише в тому, що було передбачено тобі Аллахом, і якщо зберуться вони разом, аби завдати шкоди тобі, то зашкодять тобі лише в тому, що

було передбачено тобі Аллахом, бо перо вже підняте, а сторінки ВИСОХЛИ».

(Ат-Тірмізі)

«Ісус не був християнином, він був іудеєм, він не проповідував нову віру, але вчив людей творити волю Божу. І, на його думку, – як і за вченням іудаїзму – Божа воля відкривається в Законі інших книг Святого Письма». (35)

Що Біблія говорить про Бога та Ісуса (мир йому)

Наступні уривки з Біблії ясно показують справжню природу Бога й Ісуса (мир йому). З них

стає ясно, що тільки Бог є найвищим і незбагненим Господом. Ісус (мир йому) – лише творіння Божої волі. Всі заяви і дії Ісуса чітко вказують на його підпорядкування Богу.

1. Свідоцтво Біблії про Бога

Вчення Старого і Нового Завітів, яке закликає до єдинобожжя, однозначно говорить про єдиного, а не триєдиного Бога.

Ісус ясно підтвердив це вчення: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати. **Поправді ж кажу вам:** доки небо й земля не минеться,

ані йота єдина, ані жаден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все». (Мф. 5: 17-18, Біблія)

Божі слова прості, ясні і вільні від протиріч та плутанини. **Господь говорить:** «Я Бог Всемогутній». (Буття 17:1, Біблія)

«Хто подібний Тобі серед богів, о Господи? Хто подібний Тобі, Препрославлений святістю? Ти в славі грізний, Чудотворче!»

(Вихід 15:11, Біблія)

«Я Господь, Бог твій».

(Вихід 20: 2, Біблія)

«Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій, Бог заздрісний, що карає за провину...».

(Вихід 20: 3-5, Біблія)

Ці вірші категорично забороняють всі види зображення Бога. Зображення не здатне відобразити Божественну сутність. Будучи непізнаваним, Бог не може бути зображений як людина. Нам відомі лише ті властивості Бога, які Він Сам

побажав відкрити нам через Своїх пророків. «Не звертайтеся до ідолів, і не робіть собі литих божків. Я Господь Бог ваш!»

(Левит 19: 3-4, Біблія)

«Бог не чоловік, щоб неправду казати, і Він не син людський, щоб Йому жалкувати».

(Числа 23:19, Біблія)

«Тобі було показане це, щоб ти пізнав, що Господь Він Бог, і нема іншого, окрім Нього».

(Повторення Закону, 4:35, Біблія)

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один!»

(Повторення Закону 6: 4, Біблія)

«Побачте тепер, що Я є Той, і Бога немає крім Мене. Побиваю й оживлюю Я, і не врятує ніхто від Моєї руки».

(Втор. 32:39, Біблія)

«Немає святого, подібного Господу, немає нікого, крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш!»

(1 Царств 2: 2, Біблія)

Соломон каже: «Господи, Боже Ізраїлю, немає подібного Тобі Бога на небесах угорі та на землі внизу ...»

(1 Царств 8:22, Біблія)

«Бо Ти великий і твориш чудеса,
Ти єдиний Бог».

(Псалом 86:10, Біблія)

«Хіба ж ти не знаєш, **або ти не чув:** Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється, і не збагнений розум Його».

(Ісая 40:28, Біблія)

«Я Господь, оце Ймення Моє, і іншому слави Своєї не дам, ні хвали Своєї божкам».

(Ісая 42: 8, Біблія)

«Так говорить Господь, Цар Ізраїлів та Викупитель його,

Господь Саваот: Я перший, і Я останній, і Бога нема, окрім Мене».

(Ісая 44: 6, Біблія)

«Я Господь, і нема вже нікого, нема іншого Бога, крім Мене. Я тебе підперізую, хоч ти не знаєш Мене».

(Ісая 45: 5-6, Біблія)

«Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, на проживання на ній Він її

вформував. Я Господь, і нема більше іншого Бога».

(Ісая 45:18, Біблія)

«Пам'ятайте про давнє, відвічне, бо Я Бог, і немає більш Бога, й нікого, як Я».

(Ісая 46: 9, Біблія)

«Почуй Мене, Якове та Ізраїлю, **Мій покликаний:** Це Я, Я перший, також Я останній».

(Ісая 48:12, Біблія)

«Так говорить Господь: Небеса Мій престол, а земля то підніжок для ніг Моїх».

(Ісая 66: 1, Біблія)

«А Господь Бог правдивий, Він Бог Живий та Цар вічний! Від гніву Його затрясється земля, і не знесуть Його гніву народи».

(Єремія 10: 10-11, Біблія)

«Я Господь, Бог твій».

(Осія 13: 4, Біблія)

2. Свідectво про Ісуса (мир йому) в Біблії

Передбачення про народження Ісуса (мир йому):

«А шостого місяця від Бога був посланий Ангол Гавриїл у галілейське місто, що йому на ім'я Назарет, до діви, що заручена з

мужем була, на ім'я йому Йосип, із дому Давидового, а ім'я діві Марія».

(Євангеліє від Луки 1: 26-27, Біблія)

Цей вірш свідчить, що Бог не став плоттю (як стверджує церква), а насправді послав Свого ангела Гавриїла повідомити Марії про план Божий. Божою силою був створений дух Ісуса (мир йому) в утробі Марії. Таким чином, цей вірш заперечує доктрину боговтілення, тому вона не може бути достатньо аргументована.

Архангел Гавриїл повідомив Марії:

«І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породиш, і даси Йому ймення Ісус». (Лк. 1:31, Біблія)

Отже, про які складові Трійці може йти мова до народження Ісуса? Адже на початку був лише один істинний Бог, Який буде завжди. У доктрині Трійці відбувся перехід від віри в Єдиного Бога (монотеїзму) до віри в трьох богів (політеїзму). До Ісуса (мир йому) люди вірили тільки в одного Бога, але після його народження церква додала ще дві особи, заявивши про те, що Ісус був всемогутнім Богом.

Тринітарії стверджують, що три особи були об'єднані в одну Трійцю. Чи означає це, що всі вони виростили як один плід в утробі Марії? Якщо так, то чому вона народила лише Ісуса? Як це розуміти? Адже йдеться про Бога, Який не має ні початку, ні кінця, Який створив небеса і землю, а також все, що між ними (мільйони років тому!), задовго до появи людської цивілізації.

Скільки поколінь пройшло, перш ніж народився Ісус (мир йому).

«Коли ж виповнилися вісім днів, щоб обрізати Його, то Ісусом назвали Його...»

(Лк. 2:21, Біблія)

Яке ж богохульство проти Господа! Якщо Ісус (мир йому) – істинний Бог, як можна вірити в те, що він був обрізаний?

«А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючись мудрости. І благодать Божа на Ній пробувала».

(Лк. 2:40, Біблія)

Вже з першого слова сте зрозумілим, що “бог” Ісус не мав знань, будучи немовляв, і мудрість прийшла до нього лише тоді, коли він досяг юного віку. Знання істинного Бога не

збільшується і не зменшується, оскільки Він не залежить від часу та простору. Божественне знання цілковите і абсолютне. Коли Ісус (мир йому) молився «Отче наш» (Луки, 11: 02-4, Біблія), невже він звертався до своєї власної душі? Звичайно, ні! Отже, це відрізняє істинного Бога від пророка Ісуса (мир йому). Крім того, Ісусу не характерна Божа воля, яка вказує на те, що і в цьому сенсі вони не рівноправні. У Новому Завіті сказано, що Пророк Ісус постив: «І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів...»

(Мф. 4: 2, Біблія)

Пост є одним із способів боротьби проти пристрастей, показує слухняність і покірність перед вищою силою. Бог не є підлеглим, тому не можна говорити про те, що Йому треба постити, щоб спокутувати свої гріхи. На відміну від Ісуса (мир йому), Бог вільний від усього, тому що він один – досконалий у всіх значеннях.

Коли велика кількість людей слухала Ісуса і зцілялася, він прославляв Бога.

«І прославляв Бога Ізраїлевого».

(Мат. 15: 31, Біблія)

Як могло трапитись, що Бог Ізраїля – Один, а у християн їх три?

«І Він відійшов трохи далі, припав до землі, та й благав, щоб, як можна, пронеси мимо Мене цю чашу!... А проте, не чого хочу Я, але чого Ти...».

(Від Матвія 26:29 і Марка 14:35 – 36, Біблія)

До кого Ісус (мир йому) звертається зі своєю молитвою? Невже при цьому він також був Богом? Звичайно, ні! Насправді, Ісус (мир йому) завжди звертався за допомогою тільки до Бога, навіть у той момент, коли він

воскрешав Лазаря (Івана 11: 41-43, Біблія).

Ісус (мир йому) завжди був вдячний Богу, це вказує на його залежність та покірність Йому. «А вранці, до міста вертаючись, Він зголоднів. І побачив Він при дорозі одне фігове дерево, і до нього прийшов, та нічого, крім листя самого, на нім не знайшов. І до нього Він каже: Нехай плоду із тебе не буде ніколи повіки! І фігове дерево зараз усохло».

(Мт.21: 18-19, Біблія)

Як так – невже Бог може відчувати голод і при цьому не

знати про те, що на дереві не було плодів?

Апостол Павло говорить:

«Мужі ізраїльські, **послухайте ви оцих слів:** Ісуса Назарянина, Мужа, що Його Бог прославив вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив серед вас...»

(Діян. 2: 22, Біблія)

З цих слів цілком очевидно, що Павло сприймав Ісуса саме як пророка, «засвідченого вам від Бога».

Що говорить Ісус про Бога і про себе самого?

Ісус Христос (мир йому) ніколи не згадував про Трійцю. Йому не було відомо про три божественні іпостасі. Його концепція була такою ж, як і у пророків раннього Ізраїлю, які проповідували єдиність Бога.

«Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог Бог єдиний. І: Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це заповідь перша».

(Мк.: 12:29 – 30)

«Господу своєму вклоняйся, і служи Йому Одному».

(Від Матвія 4:10) і (Луки 4: 8)

Ісус (мир йому) говорить, що буде поклонятися тільки Богу:

«Господь Бог наш, Господь єдиний ...»

(Марк 12: 29, Біблія)

Отже, Ісус засвідчує єдиність Бога: «Але той, хто буде виконувати волю Отця Мого Небесного».

(Мф. 7:21)

Цілком зрозуміло, що Бог – на небі, а Ісус (мир йому) – на землі, то як вони можуть бути об'єднані в одне тіло? Християнське віровчення стверджує, що «Трійця

об'єднує в одній істоті трьох іпостасей Бога». Як можуть всі особи Трійці бути довершеним Богом, якщо кожна з них складається лише з 1/3 частини Бога? «Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його».

(Івана 17: 3)

Тут Ісус (мир йому) проводить чітку лінію між Богом і самим собою. Аби досягти вічного життя, необхідно пізнавати єдиного істинного Бога. А Ісус (мир йому) лише Посланець Божий.

«Ісус же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого».

(Марк 10: 18)

Тут Ісус (мир йому) стверджує, що ніхто не благий, тільки Бог, відділяючи Його від себе. «Про день же той чи про годину не знає ніхто: ні Анголи на небі, ні Син, тільки Отець».

(Від Матвія 24:36 і Марка 13:32)

Ісус (мир йому) визнає, що його знання обмежені – на відміну від Бога, Який є Всезнаючим. Крім того, суд належить тільки Богу, що тримає всі таємниці в Собі.

«Поправді, поправді кажу вам:
Син нічого робити не може Сам
від Себе».

(Івана 5:19).

Ісус (мир йому) визнає свою
залежність від Бога. «Я нічого не
можу робити Сам від Себе. Як Я
чую, суджу, і Мій суд
справедливий, не шукаю бо волі
Своєї, але волі Отця, що послав
Мене».

(Іоанн 5:30)

«Бо Я з неба зійшов не на те, щоб
волю чинити Своєю, але волю
Того, Хто послав Мене».

(Іоанн 6:38).

«Наука Моя не Моя, а Того, Хто послав Мене».

(Іоанн 7:16).

«Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив».

(Іоанн 8: 28, Біблія)

Ісус (мир йому) абсолютно зрозуміло зазначає, що йому не вистачає божественної сили. Сам він не може нічого вчинити, бо тільки Бог є єдиним джерелом влади і авторитету. «А тепер ви хочете вбити Мене, Чоловіка, що вам казав правду, яку чув від Бога ...»

(Іоанн 8:40)

Ісус (мир йому) визнавав, що він був усього лише посланником, який виконував місію, покладену на нього Господом Богом. Крім того, пророк Ісус (мир йому) говорить: «... Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого».

(Іоанна 20:17, Біблія).

Цей вірш остаточно розвіює сумніви щодо доктрини Трійці. Він показує, що Ісус – лише людина і творіння Боже, яке молиться і просить у Нього допомоги.

Що говорить Коран про Бога

Коран є останнім і остаточним одкровенням Всевишнього Аллаха (Бога). Він розкриває Себе найяснішим способом, тому Він не вимагає тлумачення. Все, сказане в Корані, є істиною. Без сумніву, його слова зрозумілі, прості і ясні, відповідно не можуть викликати ніякої плутанини. Аллах – Творець небес і землі, могутність і знання Його – нескінченні. Він – Всевишній Господь, Який створив все суще.

Не слід тішитись оманливими ілюзіями про те, що можуть

існувати інші боги. Давайте ж подивимося, що говорить про Бога Коран.

Коран стверджує ідею єдинобожжя:

«Ім'ям Аллаха Милостивого, Милосердного! Хвала Аллаху, Господу світів! Милостивому, Милосердному! Царю Судного Дня! Лише Тобі ми поклоняємося, і лише в Тебе просимо допомоги, веди нас шляхом прямим, шляхом тих, кого Ти наділив благами, а не тих, хто під гнівом Твоїм, і не тих, хто заблукав!»

(Аль-Фатіха, 1: 1-7)

«О ви, люди! Поклоняйтесь
Господу вашому, Який створив і
вас, і тих, що жили перед вами.
Можливо, ви будете
богобоязливими! Тому, Хто
створив для вас землю ложем, а
небо — стелею, Хто зіслав із неба
воду й проростив нею плоди для
вашого прожитку. Тож не
додавайте Аллаху рівних, адже ви
знаєте!»

(Аль- Бакара, 2: 21-22, Коран)

«Як, ви не віруєте в Аллаха? Ви
були мертвими, а Він дав вам
життя. Потім Він знову вмертвить
вас і знову подарує вам життя, і
до Нього повернетесь ви! Він —

Той, Хто створив для вас усе, що на землі, а потім повернувся до неба та й впорядкував сім небес. Він знає про кожну річ!»

(Аль-Бакара, 2:28 – 29, Коран)

«Творець небес і землі! Коли вирішує Він якусь справу, **то лише говорить їй: «Будь!»** — і вона постає».

(Аль-Бакара, 2: 117, Коран)

«Аллах! Немає бога, крім Нього — Живого, Суцього! Не торкається Його ні дрімота, ні сон. Йому належать те, що на небесах, і те, що на землі. Хто ж заступиться перед Ним без Його

дозволу? Він знає те, що попереду них і те, що позаду них. Вони ж не осягають зі знання Його нічого, крім того, що побажає Він. Престол Його охоплює небеса і землю, а збереження їх не втомлює Його. І Він — Всевишній, Великий!»

(Аль-Бакара, 2: 255, Коран)

«О ви, які увірували! Не будьте схожими на тих, які не увірували та й сказали про братів своїх, коли ті були в дорозі чи брали участь у боротьбі: «Якби вони були біля нас, то не вмерли б і не були би вбитими!» Адже Аллах зробив це причиною скорботи в їхніх

серцях. Аллах дарує життя та смерть, і Аллах бачить те, що ви робите!»

(Аль-Імран, 3: 156, Коран)

«О люди! Бійтесь Господа вашого, Який створив вас із однієї душі та створив із неї другу до пари; а з них ще й інших чоловіків та жінок і розселив їх. Тож бійтесь Аллаха, ім'ям Якого ви звертаєтесь одне до одного, і дотримуйтеся родинних зв'язків. Воістину, Аллах наглядає за вами!»

(Аль-Ніса, 4: 1, Коран)

«Скажи: «Невже поклоняєтесь ви окрім Аллаха тому, що не має влади принести вам ні шкоди, ні користі? Він, Аллах — Всечуючий, Всезнаючий!»

(Аль-Майдда, 5:76, Коран)

«Скажи: «Невже я візьму собі покровителя замість Аллаха, Творця небес і землі? Він годує, а Його не годують». І скажи: «Мені наказано бути першим із тих, хто підкорився Йому!» Тож не будь одним із багатобожників!»

(Аль-Анам, 6:14, Коран)

«Невже вони будуть додавати Йому рівними тих, які нічого не

творють і створені самі? Вони не здатні допомогти їм і не можуть допомогти навіть собі!»

(Аль-Араф, 7: 191 – 192)

«Аллах! Немає бога, крім Нього, Йому належать найпрекрасніші імена!»

(Та Га, 20:8)

«Хто створює творіння вперше, а потім повторює його? Хто дарує вам наділ із небес і землі? То чи є крім Аллаха інший бог? Скажи: «Наведіть ваш доказ, якщо ви правдиві!» Скажи: «Ніхто на небесах і на землі не знає потаємного, крім Аллаха! Вони

навіть не знають, коли
воскреснуть!»

(Ан-Намль, 27:64 – 65)

«Аллаху належить те, що в
небесах, і те, що на землі.
Воістину, Аллах не потребує
нічого — Багатий і Хвалимий
Він!»

(Лукман, 31:26)

«Благають Його ті, хто на небесах
і на землі, і Він на кожен день має
справу!»

(Ар-Рахман, 55:29)

«Він — Аллах; окрім Нього немає
бога! Цар, Пресвятий, Мирний,

Вірний, Охоронець, Великий,
Сильний, Звеличений! Пречистий
Аллах від тих, кому
поклоняються поряд із Ним».

(Аль-Хашр, 59:23, Коран)

«Він — Той, Хто створив вас. Є
серед вас невіруючі, і є серед вас
віруючі. І Аллах бачить те, що ви
робите!»

(Ат-Тагабун, 64: 2, Коран)

«Скажи: «Він — Аллах —
Єдиний, Аллах — Той, до Кого
прагнуть, не народив і не був
народжений, і ніхто не був рівним
Йому!»

(Аль-Іхляс, 112: 1-4, Коран)

Біблійні свідчення на користь доктрини Трійці, які приводяться тринітаріями

Наведу лише деякі вірші з Біблії, трактування яких виглядає дуже дивно. Воно далеке від контексту та оригінального тексту. Уся Біблія вчить монотеїзму (Єдиності Бога) – від першої книги (Буття) до останньої (Об'явлення).

Нижче наведені деякі з віршів, які тринітарії цитують як доказ вчення про Трійцю:

Перший доказ намагаються знайти в Першому Посланні від Іоанна (1 Ів., 5: 7, Біблія), яке в

Синодальному перекладі Біблії виглядає так:

«Бо трое свідкують на небі:
Отець, Слово й Святий Дух, і ці
Трое Одно». Однак цей вірш був
виключений з нових перекладів
Біблії, оскільки, як виявилось,
походив не з оригінального
рукопису, а з пізніших вставок.

Другий доказ знаходять в (Матвія
28:19, Біблія): «Тож ідіть, і
навчіть всі народи, хрестячи їх в
Ім'я Отця, і Сина, і Святого
Духа».

Третій доказ тринитарії шукають
в (2 Кор. 13: 13-14, Біблія): «Усі
святі вас вітають! Благодать

Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця, і причастя Святого Духа з усіма вами. Амінь».

Четвертий доказ знаходять тут (1 Кор 12: 4-6, Біблія): «Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий. Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе».

Що стосується другого, третього і четвертого доказів, то сама лише згадка імен зовсім не свідчить на користь Трійці, а просто перераховує їх. Йдеться, по суті, про три окремі істоти, що мають зовсім різні властивості. Вони

абсолютно не є рівними в часі, просторі, знанні і владі (адже вчення про Трійцю говорить саме про таку рівність). Крім того, коли Ісус був хрещений згідно (Матвія 3:16, Біблія), Дух Божий зійшов на Нього у вигляді голуба. Якщо це так, то як міг Ісус (мирому) бути частиною Трійці, якщо він завжди перебував зі Святим Духом?

Деякі з віршів Старого Завіту також використовуються як доказ божественності Ісуса Христа (мирому):

Перший приклад: «Створімо людину за образом Нашим ...»

(Буття 1:26, Біблія). Деякі християнські богослови роблять висновок, що Бог був не один в момент створення. Однак Бог говорить про Себе в першій особі множини тому, що це вказує на велич Його і славу. Християнські вчені підтверджують, що в цьому вірші показана повнота божественної сили та необмежена влада. Деякі називають це **«МНОЖИННИМ ЧИСЛОМ»** поваги (саме так цей вид множини позначений в граматиці єврейської мови). У Книзі Буття, першій книзі Біблії, мова йде лише про одного Бога, без допоміжних створінь (наприклад, глава 1, вірш 3, Біблія): **«І сказав**

Бог: Хай станеться світло! І сталося світло». У вірші 27 тієї ж глави Бог каже: «І Бог на Свій образ людину створив». Тут взагалі не йдеться про будь-яких супутників Бога. Дієслово передає те, що Бог говорив і робив це Сам (наприклад, побачив Бог світло, що воно гарне, Бог створив твердь, Бог створив людину, благословив їх Бог, Бог закінчив свою роботу і.т.д.).

На початку книги Буття ми читаємо: «На початку Бог створив Небеса та землю...». Слід взяти до відома, що, в той час як слово «небеса» використано у формі множини, слова «Бог» і «земля»

залишилися в однині. Чому у множині стоїть слово «небеса»? Відповідь проста: Коран говорить нам, що небо складається з семи небесних зведень. І чому біблійні письменники зберегли слова «Бог» і «земля» в однині? Це тому, що вони точно знали, що земля тільки одна і Бог був тільки один, як вчили цьому всі пророки Бога.

Другий приклад: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово» (Іоанн 1: 1, Біблія). Необхідно взяти до відома, що мова тут не йде про Ісуса (мир йому). Кожен християнський вчений

зобов'язаний визнати, що даний вірш був сформульований іудеєм Філоном Олександрійським з Єгипту ще до приходу Ісуса та Івана Хрестителя (мир їм).

Крім того, багато перекладачів грецьких рукописів на різні європейські мови (Ін. 1: 1, Біблія) часто пишуть «Бог» з великої літери в першому випадку, а в другому пишуть з малої. Саме малі літери використовуються зазвичай для інших істот, не для Бога Всемогутнього, як в Псалмі (82: 6, Біблія): Скажи: «Я сказав був: Ви боги, і сини ви Всевишнього всі, та однак повмираєте ви, як людина, і

попадаєте, як кожен із вельмож». А у 2-му Посланні до Коринтян (4: 4, Біблія) сказано: «Для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум ...». Точно такий же сенс закладений і в Першому Посланні від Іоанна.

Мова йде не про Всемогутнього Бога, але тільки про «бога», як в прикладах, наведених вище. Деякі християнські вчені переклали «Слово» як «божественне веління». Таким чином, вони стверджують, що правильний переклад цього вірша (Ін. 1: 1-3, Біблія) повинен бути таким: «На початку було веління, а веління в Бога було, і Бог був велінням». У

грецькій мові термін, використаний Іоанном, звучить як «ЛОГОС», що походить від «ЛЕГО», тобто «говорити». Так, поняття «Декалог» означає «десять заповідей», оскільки являє собою поєднання грецького слова «дека» (десять) і логос («веління»).

Слово «з» створює загадкову дилему для тих, хто ототожнює слова «логос» і «Ісус», яке насправді означає «веління».

Причина досить зрозуміла: як Ісус міг бути «з Богом» і в той же час бути самим «Богом»?

Насправді концепція Божого буття «з Богом» від «початку»

збігається з біблійною концепцією Творіння. «І сказав Бог: так буде світло і сталося світло». (Буття 1: 3, Біблія). Крім того, очевидно, що в (Івана 1: 1, Біблія) був тільки Бог, який існував вічно. Його слова завжди перебувають з Ним. Немає іншого Бога, є лише Божественне слово від Нього. І це слово говорить нам про божественне веління про створення світу, а не про Ісуса, як стверджують тринітарії.

Третій приклад: «Я і Отець - одне». (Ін. 10:30, Біблія).

Християни вірять, що цей вірш позначає Отця (Бога) та Ісуса (мир йому) як одну істоту,

об'єднану в одне тіло. За їхніми уявленнями, Бог став плоттю в особі Ісуса (мир йому) і жив серед людей. Те ж саме значення подається в (Ін. 14:10, Біблія), коли Ісус (мир йому) говорить: «Я в Отці, а Отець у Мені». А також (Ін. 14:20, Біблія), де Ісус (мир йому) говорить: «В Своїм Я Отці, а ви в Мені, і Я в вас». Однак, вони неправильно розуміють сенс 28 вірша тієї ж глави, коли Ісус (мир йому) говорить: «Чули ви, що Я вам говорив: Я відходжу, і вернуся до вас. Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду до Отця, бо більший за Мене Отець». Якщо Ісус (мир йому) говорив правду, що Отець

більший, ніж він, то це вказує на те, що вони абсолютно не рівноправні. Ісус – не Бог, а лише посланник Божий, **адже він сам зазначає: «Отець»** більший од мене.

Якщо слідувати прпущенням тринітаріїв, то необхідно об'єднати 15 істот в одну. Це **«проста арифметика»**, як сказав би будь-який школяр: Отець Бог, Син (Ісус) Бог і Святий Дух Бог – Трійця, що складається з трьох істот, об'єднаних в одного Бога. Додайте сюди ще дванадцять учнів згідно вчення християн (Ін. 14:20): “Того дня пізнаєте ви, що

в Своїм Я Отці, а ви в Мені, і Я в вас».

Виходить, що мова йде не про Трійцю, а про п'ятнадцять духовних сутностей, кожна з яких буде названа Богом. Вірші (Івана 17: 21-23, Біблія) дають нам чітке розуміння про їх природу як одного: «Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і

що їх полюбив Ти, як Мене полюбив».

Насправді, наведені вище вірші виражають «Єдність мети» істинно віруючих, і нічого більше.

Крім того, в (Ін. 10: 31-36, Біблія) Ісус не оголошує себе «Богом» чи «Божим Сином» (як єдиного з Батьком), а виступає окремою особистістю.

Спростування божественності Ісуса

Християни заявляють, що Ісус (мир йому) - Бог втілений в образ людини. Однак ця концепція повністю спростовується самим

Ісусом (мир йому): «Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого!» (Ів. 20:17). Отже, яка може бути мова про втілення? Якщо він пояснює нам простими словами, що Бог є самотійним і окремим від Ісуса (мир йому).

Інші християни стверджують, що Ісус (мир йому) є Богом, бо його також називають «Сино́м Божим», «Месією», «Сино́м Людським» і «Спасителем». Однак, Ісус говорив про «миротворців» як «синів Божих». За єврейською традицією, людина, яка слідує Божій волі,

була названа «сином Божим». Див. приклади, які наведені в Біблії: (Буття 6:02, 4); (Вих. 4:22), (Єр. 31: 9), (Пс. 2: 7); (Лк. 3:38), (Рим. 8:14). В (Луки 6:35), Ісус (мир йому) говорить: «Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад, і ваша за це нагорода великою буде, і синами Всевишнього».

Ісус був сином Божим, а не Богом. У Новому Завіті Ісуса ніколи не називають «Богом-Сином», але тільки «Сином Божим». Це означає, що він не Бог. Стверджувати, що обидва поняття є однаковими за змістом – означає заперечувати правила

мови, роблячи її абсолютно марною як інструмент спілкування.

Ісус мав початок, тому що був створений Богом. Він не був вічним разом з Богом, або рівним Богові в будь-якому сенсі, він був завжди залежним від Божої волі і залишається таким.

Арій охарактеризував Бога як «агента» – тобто джерело всього, який сам не походить від джерела. Це те, що відрізняє Бога в його сутнісному бутті від усіх інших істот.

Вчення про Трійцю є відхиленням від істинного вчення Божих пророків.

Поклонятися Богу згідно Його волі – означає повністю відмовитися від вчення про Трійцю. «Бог не є Богом безладу, але миру». (1 Кор. 14:33, Біблія)

«Він говорить до них: Ви питимете Мою чашу і будете христитися хрищенням, що Я ним хрищуся. А сидіти праворуч Мене та ліворуч не Моє це давати, а кому від Мого Отця те вготовано». (Матвія 20:23, Біблія)

«І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився й благав:

Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти..." (Матвія 26:39, Біблія). Тут Ісус (мир йому) потребує допомоги його Отця, підкресливши, що це буде не з його волі, але по волі Божій. Відповідно, його воля окрема від волі Бога.

«Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?...» (Матвія 27:46, Біблія).

«...Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!...» (Лк. 23:46, Біблія). Як можна стверджувати після цього, що сам Ісус був Богом? «...Бо більший за Мене Отець». (Івана

14:28, Біблія) Ця заява категорично заперечує вчення про Трійцю, оскільки обидва – Отець і Син – мають абсолютно різну природу.

«Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його». (Івана 17: 3, Біблія)

«Говорить до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого» (Іоанна 20:17, Біблії). Ісус (мир йому) звертався до єдиного істинного

Бога, називаючи його словом
«Отець».

«Бо так полюбив Бог світ, що
віддав Сина Свого Єдиного ... »
(Іоанн 3:16, Біблія).

Якщо Ісус (мир йому) є частиною
Трійці (одним з трьох вічних, без
початку і кінця, і рівних) як він
міг бути сином і в той же час
таким же вічним, як його батько?
(Див. Мт 1:18 ;. Луки 1:26 і 1
Івана 4: 9, все в Біблії)

«Бо є Бог, і один Посередник між
Богом та людьми, людина
Христос Ісус» (1 Тимофія 2: 5,
Біблія). Цей вірш говорить сам за
себе. Тут цілком зрозуміло, що

Бог і Ісус (мир йому)
відрізняються один від одного.

Бог через Свою нескінченну
мудрість і милосердя час від часу
посилав пророків, аби передати
Своє повідомлення та показати
людству правду (тобто шлях миру
і слухняності Єдиного
Правдивого Бога). Воно зветься
іслам (покірність Богу).

Це послання адресоване всім
народам і племенам, яке закликає
людство підкоритися волі Божій.
Адже, всі минулі одкровення були
спотворені і пошкоджені більш
пізніми поколіннями. Пророків

ігнорували та піддавали переслідуванням.

Чисте Боже одкровення було змішане з міфами, забобонами, поклонінням ідолам і дурними вигадками. Таким чином, релігія Бога була втрачена в потоці численних віроломних обрядів.

Історія людства є своєрідною хронікою прямування людини між світлом і темрявою. Бог, через Свою безмежну любов і милосердя до людства, не залишив нас у темряві, щоб ми шукали правильний шлях методом спроб і помилок. Він послав Свого останнього

Посланника, Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха), аби вивести людство із так званих «темних віків».

Одкровення (Священний Коран через посередництво архангела Гавриїла), яке він отримав, має всеосяжний і універсальний характер. Це Божественне керівництво описує знання і факти про Всемогутнього Творця всесвіту, мету нашого створення і нашого життя в цьому світі і майбутньому.

Він виведе людство на шлях істини та успіху в обох світах.

[Дух-Утішитель](#)

Євангеліє від Іоанна (14:16): «І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував».

Невідомо, яке слово точно використовувалося в арамейському оригіналі Ісусом. Тому воно перекладається по-різному. Іноді «Утішитель», «Святий Дух», «Слово», «Людина» і так далі.

Священний Коран Сура (61:6) вказує, що Ісус виразно зазначив ім'я Ахмад: «І коли сказав Іса, син Мар'ям: «О сини Ізраїла! Я — посланець Аллаха до вас, який підтверджує те, що було

до мене в Таураті, й сповіщає добру звістку про посланця, котрий з'явиться після мене. Ім'я його — Ахмад». А коли цей посланець прийшов із ясними доказами, **то сказали вони:** «Це — очевидне чаклунство!»

Ахмад – друге ім'я пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллаха, і буквально означає «той, який хвалить Аллаха більше інших».

Яким же було значення утішителя?

Ми вважаємо, що Ісус лишив незакінчену роботу, тому повинна була прийти людина, яка б

завершила його Місію.

Подивимося, чи співпадає цей Утішитель з характером пророка Мухаммада, **нехай благословить його Аллах:**

1. **«Інший Утішитель»:** багато Утішителів прийшло і ще інший повинен прийти.

2. **«Хай буде з вами повік»:**

оскільки немає вже потреби в інших після нього, адже він був Печаттю Пророків. Його вчення збережеться назавжди, і залишиться без спотворень.

Насправді, Священний Коран і всі його вчення залишилися такими, якими були 1400 років тому.

3. «А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд». (Євангеліє від Іоанна 16:8): всі пророки, навіть Авраам, Мойсей, Давид і Соломон показували своїм народам їхні гріхи, і закликали їх не грішити. Однак тільки пророк Мухаммад, мир йому і благословення Аллаха, показав світові гріхи. Він не тільки знищив багатобожжя в Аравії всього за 23 роки, а й поширив знання на Грецію, Перську і Римську імперії, Ефіопію і Єгипет. Він засуджував християн через розділення Єдності Бога на Трійцю, і за те, що вони вважали Ісуса Сином Божим або Самим Богом.

Він, мир йому і благословення Аллаха, той, хто засуджував іудеїв і християн за розбещення та спотворення священних писань, показуючи істинність Ізмаїла, нехай благословить його Аллах. І очищав пророків від обвинувачень в перелюбі, язичництві, кровозмішанні і гвалтуванні.

4. «Князь світу цього засуджений» (Євангеліє від Іоанна (16:11)). Це Сатана, як Пояснюється в Євангелії від Іоанна (12:31): «Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер». Отже, пророк Мухаммад, нехай

благословить його Аллах,
прийшов, щоб судити і повернути
весь світ до істини.

5. «Дух істини» Євангеліє від
Іоанна (16:13). Коли пророк
Мухаммад, нехай благословить
його Аллах, був юнаком, його
називали Аль-Амін, тобто
правдивий, чесний, і «наставить
вас, на всяку істину» Євангеліє
від Іоанна (16:13).

6. «Він буде говорити, що почує, і
майбутнє сповістить вам»
Євангеліє від Іоанна (16:13).

Іслам – релігія істини

Священний Коран – це слово Всевишнього. І жодних змін не було внесено туди пророком Мухаммадом, мир йому і благословення Аллаха, або його учнями чи друзями. Янгол Джибріль читав його пророку (мир йому і благословення Аллаха), він запам'ятовував, а Коран записувався. Власні промови і вчення Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) були зафіксовані в хадісах і Сунні.

Тому наступним пророком, який «нагадав» слова Ісуса, наставив людство на «всяку істину» і «навчив усьому», тобто

сформулював нове законодавство і уклав новий Завіт Бога з людством, і став обранцем Бога - благословенний Мухаммад, а святим духом, який передавав йому волю Всевишнього – ангел Гавриїл (Джибріль).

Пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) був неосвідченим, однак повчання його містять глибокий зміст, передбачення майбутнього та наукові відомості.

У цих текстах закладений закон для всього людства, тут також скасовані непосильні заборони, які накладалися на людей в VII

столітті церквою, а всім моральним приписам надане ясне і раціональне обґрунтування.

Коран – це новий і останній Завіт Бога людству! У Корані є всі ознаки істинного пророцтва, тобто слова Бога, якими вони були викладені ще в Торі через Мойсея (мир йому): свідоцтво Самого Бога («Скажи людям») і сувора Єдинобожність. В якості знамення Всевишній привів в Корані відомості про те, чого людина не могла тоді дізнатись природним шляхом.

Текст Корану не піддавався яким-небудь подальшим змінам слів

Бога людьми. У Корані збережені внутрішня несуперечність і відповідність попереднім пророчим посланням: Мойсея, Ісаї, Ісуса та ін., а також нагадування того, чому вони навчали.

У Корані дано новий і чіткий звід останнього законодавства, що заміняє собою втрачені закони Мойсея і дані Самим Творцем вже для всього людства. Кожну людину Всевишній закликає пізнати істину і приєднатися до цього Завіту!

Бог в Корані говорить:

«Читай! Ім'ям Господа твого,
Який створив людину зі згустку
крові! Читай! І Господь твій —
Найщедріший, Який навчив
письма пером, Навчив людину
того, чого вона не знала. Але ж ні!
Порушує людина межі, коли
здається їй, що вона не потребує
нічого. Воістину, до Господа
твого повернення!»

(Аль-Аляка, 96: 1 – 8, Коран)

«Ми зіслали це Писання —
благословенне, яке підтверджує
те, що було перед ним, щоб ти
застерігав ним Матір Міст і тих,
хто живе поза нею. Ті, які вірують
у наступне життя, вірують у

[Коран]; вони уважні до своїх молитов!»(Аль-Анам, 6:92, Коран).

«Ми не відсилали тобі Писання, окрім як для того, щоб ти пояснив їм, про що вони сперечаються, а також як прямий шлях і милість для віруючих людей». (Ан-Нахла, 16:64, Коран)

«Для людей Ми зіслали тобі Писання в істині. Хто йде прямим шляхом, той іде ним для себе. А хто збився зі шляху, той завдав шкоди собі. А ти для них— не опікун».(Аз- Зумар, 39:41, Коран)

Згідно трактування Корану, прихід Мухаммада (мир йому і

благословення Аллаха) мав три головних мети:

(1) Об'єднання розрізнених релігій на основі віри в Єдиного Бога;

(2) Одкровення має вказати на істинний шлях;

(3) Необхідність відкрити шлях покаяння і спасіння, і, таким чином, проявити милість до заблукалих грішників. Це дає можливість людям бути праведними, якщо вони досягнуть істину.

Роль Ісуса (мир йому):

«Воістину, Іса перед Аллахом схожий на Адама — Він створив його з праху, а потім сказав тому: «Будь!» — і він є».

(Аль-Імран, 3:59, Коран)

«Та за слова їхні: «Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар'ям!», але ж вони не вбили його та не розіп'яли, а це лише так здалося їм. Воістину, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає у них знання, а лише йдуть вони за здогадками.

Справді, вони не вбивали його. Це Аллах підніс його до Себе; Аллах — Великий, Мудрий! І, воістину, серед людей Писання є такі, які не

увірують в [Ісу] аж до смерті своєї. Тож у День Воскресіння він буде свідком проти них». (Ан-Ніса, 4: 157-159, Коран)

«О люди Писання! Не порушуйте релігії вашої та не говоріть про Аллаха нічого, крім істини. Адже Месія — Іса, син Мар'ям — лише посланець Аллаха та слово Його, донесене до Марії, та дух від Нього. Увіруйте ж в Аллаха та посланців Його і не кажіть:

«Трійця». Краще для вас утриматись від цього. Воістину, Аллах — Бог єдиний, пречистий Він від того, щоб мати дитину. Йому належить те, що на небесах і те, що на землі. Достатньо

Аллаха як Опікуна!»(Ан-Ніса, 4: 171, Коран).

«Істинно, невіруючі ті, які говорять: «Воістину, Аллах — це Месія, син Мар'ям!», але ж казав Месія: «О сини Ісраїла!

Поклоняйтеся Аллаху, Господу моєму й Господу вашому!»

Воістину, ті, які додають Аллаху рівних — заборонив Аллах їм сади раю, будуть у пеклі вони! І не буде у неправедних

помічників! Істинно, не вірують

ті, які говорять: «Воістину, Аллах — третій із Трійці», але ж немає

бога, крім Бога єдиного! І,

воістину, якщо не відмовляться

вони від того, що говорять, то тих

із них, які не вірують, спіткає
болісна кара! Невже не покаються
вони перед Аллахом і не
благатимуть прощення у Нього?
Адже Аллах — Прощаючий,
Милосердний! Месія, син Мар'ям
— лише посланець. Істинно,
приходили посланці й до нього.
Мати його — праведниця, але й
вони споживали їжу! Поглянь, як
роз'яснюємо Ми [невіруючим]
знамення Наші! І ще раз поглянь
— у якій же омані вони! Скажи:
«Невже поклоняєтесь ви окрім
Аллаха тому, що не має влади
принести вам ні шкоди, ні
користі? Він, Аллах —
Всечуючий, Всезнаючий!»
(Трапеза, 5: 72-76, Коран).

«І коли сказав Аллах: «О Ісо, сину Мар'ям, чи говорив ти людям: «Візьміть мене й матір мою за двох богів нарівні з Аллахом?» Іса сказав: «Преславний Ти! Не говорив я того, на що не маю права. Якби я таке й сказав, Ти б це напевно знав. Ти знаєш те, що в мені, а я не знаю того, що в Тобі. Воістину, тільки Ти знаєш потаємне! Не говорив я їм [нічого], крім того, що Ти наказав мені: «Поклоняйтеся Аллаху, Господу моему й Господу вашому!» І був я свідком їм, поки був серед них. Коли ж Ти взяв мене, то Ти наглядаєш за ними, а Ти — кожній речі Свідок!» (Аль Маїдда, 5: 116-117, Коран).

«Такий Іса, син Мар'ям. Це — правдиве слово про нього — про кого вони так сперечаються. Не годиться Аллаху народжувати, Преславний Він! Коли вирішує Він щось, **то тільки говорить:** «Будь!» — і воно є. І, воістину, Аллах — мій Господь і ваш Господь. Тож поклоняйтеся Йому, це — прямий шлях!» (Мар'ям, 19: 34-36, Коран).

«І ще кажуть: «Милостивий узяв сина». Справді, ви стверджуєте жахливу річ! Від цього здатні розколотися небо, розсипатися земля й зруйнуватися гори! Від того, що вони приписали Милостивому сина! Не годиться

Милостивому мати сина!
Воістину, кожен із тих, хто на
небесах і на землі, постане перед
Аллахом лише як раб».

(Мар'ям, 19: 88- 93, Коран)

«Марія ніколи не стверджувала,
що вона була матір'ю Бога, або що
її син був Богом. Вона була
благочестивою та добродібною
жінкою. І сам Ісус заперечує
подібні речі, які приписані йому
тим, хто використовує його ім'я.
Поклоніння Марії, від якого
відмовилися протестанти, було
дуже поширеним в ранніх
церквах, як на Сході, так і на
Заході.

Існує розповідь про трьох зороастрійців, які стали християнами і були побожними учнями одного священика. Він навчав їх християнській вірі, зокрема, Трійці. Аби пізнати це вчення вони довго залишалися зі священиком. Через деякий час до них завітав друг священика і запитав про те, якими стали ці троє зороастрійців. Священик дуже пишався тим, що троє новонавернених досліджують християнське віровчення. Він покликав одного з трьох, аби показати їхнє знання про Трійцю своєму гостеві.

Той радісно сказав: «Ти навчив мене, що є один Бог на небі, а другий народився від Діви Марії, а третій, Святий Дух, зійшов на Месію у вигляді голуба, коли йому, другому, було близько тридцяти років». Почувши це, священник розгнівався і перервав його, сказавши, що цей чоловік – повний дурень. Після цього він покликав другого чоловіка і поставив йому те ж запитання. **Другий чоловік відповів:** «Ти навчив мене, що було спочатку три боги, один з яких був розіпнутий і помер, а двоє залишилися жити». Священик знову розгнівався і відштовхнув його. Потім він покликав третього

чоловіка, який здавався більш розумним і уважніше вивчав християнське віросповідання. Священик попросив його, щоб той детальніше розповів про Трійцю.

«Те, чому ви навчили мене, через благословення Христа, я зрозумів так: один Бог у трьох і три особи в одному. Один з них був розіп'ятий і помер. Таким чином, після смерті одного, всі троє померли: адже всі троє є одним і єдиним, і тому смерть одного є смертю усіх трьох. Інакше ніяк не можна допустити, що вони єдині між собою». (Аль-Джауаб аль-Фасіх)

Це означає, що у зв'язку з розп'яттям, як стверджують християни, Бог і Ісус Христос (мир йому) померли, тому що, на їхню думку, Ісус є Бог і пророк, після смерті якого християни не мають ні Бога, ні Святого Духа. Таким чином, через це об'єднання, кожен з трьох богів помер смертю Христа. У ці речі просто неможливо повірити! Тому Ісус – лише пророк Божий, а не Бог!

Попередження тим, хто заперечує істину

Найраща книга – це Коран, а найкращий керівник – це Пророк

Мухаммад (мир йому і
благословення Аллаха).

Господь попереджає тих, **хто**
перешкоджає істині:

«Якщо ж ви не зробите цього, то
ви будете ворогами Аллаху та
Посланцю Його. А якщо зробите,
то матимете свій перший статок.
Не вчиняйте несправедливо і тоді
не вчинять несправедливості з
вами». (Аль-Бакара, 2: 279,
Коран)

«Воістину, ні майно, ні діти нічим
не допоможуть перед Аллахом
тим, які не увірували, і такі
будуть паливом для вогню». (Аль
Імран, 3:10, Коран)

«Воістину, релігія перед Аллахом — іслам! Ті, кому дано Писання, розійшлися поміж собою через взаємну ненависть лише після того, як до них прийшло знання. А якщо хто не вірує у знамення Аллаха, то, воістину, Аллах — швидкий у відплаті». (Аль Імран, 3:19, Коран)

«О ви, які увірували! Бійтесь Аллаха гідним Його страхом! І не помирайте, поки не станете відданими Йому!» (Аль Імран, 3:102, Коран)

«Ми посіємо в серцях невіруючих жах за те, що вони приписували Аллаху рівних, тоді як Аллах не

відсилав про таких жодного доказу. Притулком їхнім буде вогонь. Гидке ж місце нечестивців!» (Аль Імран, 3: 151, Коран)

«О люди! Бійтесь Господа вашого, Який створив вас із однієї душі та створив із неї другу до пари; а з них ще й інших чоловіків та жінок і розселив їх. Тож бійтесь Аллаха, ім'ям Якого ви звертаєтесь одне до одного, і дотримуйтеся родинних зв'язків. Воістину, Аллах наглядає за вами!» (Аль Імран, 4: 1, Коран)

«Воістину, Аллах не прощає, коли Йому додають рівних, але прощає

все, окрім цього, тому, кому побажає! І хто додає Аллаху рівних, той заблукав у глибокій омані!» (Ан-Ніса, 4: 116, Коран)

«Скажи: «Невже я візьму собі покровителя замість Аллаха, Творця небес і землі? Він годує, а Його не годують». І скажи: «Мені наказано бути першим із тих, хто підкорився Йому!» Тож не будь одним із багатобожників!» (Аль Анам, 6:14)

«Хто ж несправедливіший за того, хто зводить наклеп на Аллаха й заперечує знамення Його? Такі отримають частку, визначену їм Писанням. Коли посланці Наші

прийдуть за душами їхніми, то запитують: «Де ті, яких ви закликали замість Аллаха?» Ті скажуть: «Вони залишили нас!» — і цим засвідчать, що були невірними!» (Аль-Араф, 7: 37, Коран)

«Невже вони будуть додавати Йому рівними тих, які нічого не творять і створені самі? Вони не здатні допомогти їм і не можуть допомогти навіть собі!» (Аль-Араф, 7: 191-192, Коран)

«Воістину, кожен із тих, хто на небесах і на землі, постане перед Аллахом лише як раб». (Мар'ям, 19:93, Коран)

«Замість Нього вони беруть собі богами тих, які нічого не творять, але створені самі; тих, які не мають влади завдати собі шкоди чи принести користь; тих, які не мають влади ні над смертю, ні над життям, ні над воскресінням!»
(Аль-Фуркан, 25: 3, Коран)

«Хто ж несправедливіший за того, хто зводить наклеп на Аллаха або вважає істину за брехню, коли та прийшла до нього? Хіба не в геєні буде притулок для невіруючих?»
(Аль-Анкабут, 29:68, Коран)

«Якщо ви не увіруєте, то, воістину, Аллах не потребує вас. Але Він не схвалює невір'я Своїх

рабів. Тож якщо ви будете дякувати, Він схвалить це для вас. Ніхто не понесе тягар іншого; а потім ви всі повернетесь до вашого Господа й Він сповістить вас про те, що ви робили! Воістину, Він знає те, що в серцях». (Аз-Зумар, 39: 7, Коран)

«Ми створили для пекла багато джинів і людей. Вони мають серця, якими не розуміють, мають очі, якими не бачать, мають вуха, якими не чують. Вони подібні до худоби, але перебувають у ще більшій омані. Вони — невігласи!» (Аль-Араф, 7: 179, Коран)

Література

(1) Віктор Поль Вайрвілл: «Ісус Христос не є Богом», Американське християнське видавництво «Шлях», Нью-Ноксвілл 45871 (1975 і 1981), с. 4.

(2) Огляд англіканських єпископів: «Дейлі ньюс», Великобританія, 25/6/84.

(3) Єпископ Дженкінс критикує основні християнські доктрини: «Лондон Дейлі Мейл», стор. 12, 15/7/84.

(4) «Лондон Дейлі Мейл», Великобританія, с. 12, 15/7/84, (там же).

(5) Бамбер Гаскойн: «Християни», Гранада, Видавничий дім «Гранада», 1976 г., с. 9.

(6) Дж. Думмлов, Коментар до Біблії, с. 16 (див .: Азіз Абд ас-Самад, «Іслам і християнство», 1984 р. Управління ісламських досліджень, фетв і заклику, Ер-Ріяд, Королівство Саудівська Аравія, с. 7).

(7) Т. Дж. Такер, «Історія християнської віри у світлі сучасних знань», с. 320.

(8) Британіка, Макропедія, Т. 4 «Християнство» (с. 481).

(9) Азіз Абд ас-Самад, «Іслам і християнство», 1984 р Управління ісламських досліджень, фатв і призову, Ер-Ріяд, Королівство Саудівська Аравія, с. 29.

(10) Уїльям Уїлсон Стівенс, «Доктрина християнської релігії» (Гранд-Рапідс, Видавничий Дім Ердманса, 1967, с. 113-122).

(11) Біблійне товариство Пенсільванії: «Чи вірите ви в Трійцю» (1989), Бруклін, Нью-Йорк, США, с. 3. 107

(12) Віктор Поль Вайрвілл: «Ісус Христос не є Богом», Американське християнське видавництво «Шлях», Нью-

Ноксвілл 45871 (1975 і 1981), с. 22-23.

(13) Хасе, Історія християнської церкви, с. 111.

(14) Генрі Чадвік, Рання Церква (Гранд-Рапідс, Видавничий Дім Ердманса, 1967, с. 29).

(15) Генрі Беттенсон, ред., Документи християнської церкви, 2-е вид. (Лондон: Оксфорд Юніверсіті Прес, 1963), с. 58.

(16) Британська енциклопедія, 1968, «Нікейський собор».

(17) Віктор Поль Вайрвілл: «Ісус Христос не є Богом», Американське християнське

видавництво «Шлях», Нью-Ноксвілл 45871 (1975 і 1981), с. 26-27.

(18) ВК Койпер, Церква в історії, с. 128.

(19) Бамбер Гаскойн:
«Християни», Гранада,
Видавничий дім «Гранада», 1976
г., с. 9.

(20) Британіка, Макропедія, Т. 4
«Християнство» (с. 481).

(21) Біблійне товариство
Пенсільванії: «Чи вірите ви в
Трійцю» (1989), Бруклін, Нью-
Йорк, США, с. 11.

(22) Там же, с. 1.

(23) Ф. Де Гроот, католицьке вчення, стор. 101 (див. Азіз Абд ас-Самад, «Іслам і християнство», 1984 р Управління ісламських досліджень, фетв і заклику, Ер-Ріяд, Королівство Саудівська Аравія, с. 29).

(24) Біблійне товариство Пенсільванії: «Чи вірите ви в Трійцю» (1989), Бруклін, Нью-Йорк, США, с. 4. 108

(25) Нова Католицька Енциклопедія (1967), «Свята Трійця», том 14, с. 299 (Азіз Абд ас-Самад, «Іслам і християнство», 1984 р Управління ісламських досліджень, фетв і заклику, Ер-

Ріяд, Королівство Саудівська Аравія, с. 32).

(26) Нова Католицька Енциклопедія (1967), «Свята Трійця», том 14, с. 295 (Див. там же, с. 31).

(27), Біблійне товариство Пенсільванії: «Чи вірите ви в Трійцю» (1989), Бруклін, Нью-Йорк, США, с. 3.

(28) Там же, с. 6.

(29) Там же, с. 6.

(30) «Лондон Дейлі Мейл», Великобританія, с. 12, 15/7/84.

(31) Джон Хікс: «Міф про втіленого Бога» (1977).

(32) Віктор Поль Вайрвілл: «Ісус Христос не є Богом», Американське християнське видавництво «Шлях», Нью-Ноксвілл 45871 (1975 і 1981), с. 12.

(33) Там же, с. 9.

(34) Сунна – друге, після Корану, джерело ісламу.

(35) Міф про втіленого Бога, Лонда, 1977.

(36) Всі цитати наведено за Синодальним Перекладом.

(37) Всі цитати наведено за Синодальним Перекладом.

(38) Смишли Корану взяті з перекладу М. Якубовича.

(39) Барнабі Траст.

(40) Коран, 2: 117.

(41) Віктор Поль Вайрвілл: «Ісус Христос не є Богом»,
Американське
християнське видавництво
«Шлях», Нью-Ноксвілл 45871
(1975 і 1981), с. 12.

(42) Джон Хікс: «Міф про
втіленого Бога» (1977).

(43) Джон Хікс: «Міф про втіленого Бога» (1977).

(44) Там же, с. 3.

(45) Анрі Бергсон, «Творча еволюція».

(46) Коран, 64: 2

(47) Віктор Поль Вайрвілл: «Ісус Христос не є Богом», Американське християнське видавництво «Шлях», Нью-Ноксвілл 45871 (1975 і 1981), с. 12.

(48) Переклад смислів Абдалли Юсуфа Алі.

(49) Там же.

(50) Аль-Джауваб аль-Фасіх, с.
350.